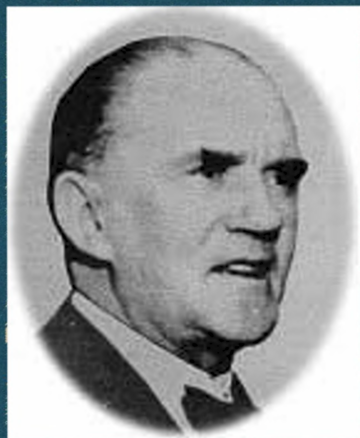
URHO MUROMA

OLETKO PELASTETTU

Kuva ja Sana

Urho Muroma: OLETKO PELASTETTU?

OLETKO PELASTETTU?

URHO MUROMA

OLETKO PELASTETTU?

SEITSEMÄS PAINOS

KUVA JA SANA

Myllykoski 1955
Myllykosken Kirjapaino Oy

Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on.

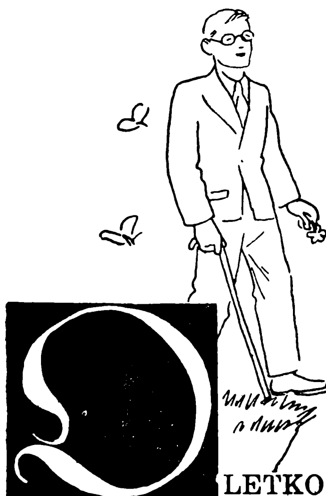
Luuk. 19: 10.

Hän on puhuva sinulle sanoja, joiden kautta sinä pelastut, ja koko sinun perhekuntasi.

Ap.t. 11: 14.

Hän voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat.

Hebr. 7: 25.

OLETKO SINÄ pelastettu ihminen?

Pelastettu, sanot, mitä se on? Mistä pelastettu Uhkaako minua sitten jokin vaara, josta minun pitäisi tulla pelastetuksi? Sellaista vaaraa en minä ainakaan näe.

— Aivan niin. Sinua todellakin uhkaa suurempi vaara kuin mitä voit aavistaakaan.

— Sitä en minä ainakaan näe.

— Luuletko sinä siis, että jokainen meitä uhkaava vaara lähestyy meitä kuin pasuunaan puhaltaen ja huutaen: "Tässä lähestyy suuri vaara ja onnettomuus sinua, ole varuillasi!" Eikö päinvastoin sangen useasti tapahdu niin, että onnettomuus kohtaa meitä aivan odottamatta ja yht'äkkiä, usein hetkenä, jolloin me sitä kaikkein vähimmin odotamme. — Istumme rauhassa ja nautimme elämämme onnesta kuten aikoinaan Job. Samassa saapuu viesti siitä ja siitä onnettomuudesta. Ja ennenkuin päivä on laskenut, on onnellinen aamu vaihtunut mitä onnettomimmaksi illaksi. Emme osanneet aavistaakaan sen tuloa. Se tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta.

— Mikä kumman vaara se nyt sitten näin minua kohdata voisi?

— Tämä vaara on sitäkin vakavampi, kun se ei nyt saavu noin odottamatta ja yllättäen kenenkään muun kohdalle kuin sen, joka tahtoo sulkea siltä silmänsä ja tehdä korvansa kuuroiksi. Tämä vaara lähestyy sinua joka hetki puhaltaen pasuu-

naan ja huutaen: *"Iankaikkinen perikato Jumalan kasvojen edestä lähestyy sinua, ellet tee parannusta!"* — Tämä vaara voi kyllä yllättää sangen monta, mutta ei sinua, joka tätä luet, sillä juuri parhaillaan kuulet tuon pasuunan äänen ja varoittavan huudon.

— En minä ymmärrä tätä nyt ollenkaan. Mitä pahaa minä sitten olen tehnyt, jonka johdosta minua noin rangaistaisiin?

— Mitä pahaa olet tehnyt, sen saat selvittää Herran kasvojen edessä omantuntosi toimiessa syyttäjänä. Siitä minä en nyt tällä kertaa sano mitään. Ei tarvita mitään suuria syntejä, jotta ihminen hukkuisi iankaikkiseen perikatoon, riittää jo se, että *hän on laiminlyönyt käyttää hyväksensä pelastumisen tilaisuutta.* Pelkkä *lainminlyönti* riittää hukuttamaan sielun. Ja sinä juuri olet laiminlyönyt pelastuksen tähän hetkeen saakka. Ja siksi sinä olet suuressa vaarassa.

— Tämähän nyt vasta on kummaa. En minä tätä ymmärrä ollenkaan.

— Jos näkisit henkilön äkkiä heittäytyvän veteen ja aikovan voimakkaasti uida pienen mereen pudonneen pojan avuksi, niin etkö arvaisi, että tuo pienokainen tuolla on hengen vaarassa? Kun näet Kristuksen kuolevan Golgatan ristillä sinun syntiesi tähden, niin etkö usko, että ainakin Hän näkee, missä hukkumisen vaarassa sinun sielusi on. Ei Jumalan Poika turhanpäiten tullut tänne maan päälle tuskallisesti sovittamaan sinun syntejäsi, ellei hätä todella olisi ollut suuri. Jo pelkästänsä katselemalla Kristusta ja kuuntelemalla Hänen puhettansa pitäisi sinulle selvitä, missä vaarassa sinun sielusi on.

— Missä vaarassa se sitten on?

— Sinä olet kuin sokea mies, joka kävelee kohti hirmuista jyrkännettä ilman että huomaa vaaraansa. Päivä paistaa ihanasti, linnut laulavat ja kukkaset tuoksuvat. Kaikki näyttää siis mitä sopusointuisimmalta. Ja kuitenkin tuo sokea mies astelee joka askeleella lähemmäksi perikatoansa. Hän ei sitä huomaa itse, kun kerran on sokea, mutta näkevät näkevät sen sitä selvemmin. — Tahi käyttääkseni toista kuvaa. Sinä olet kuin kuuro

matkustaja hukkuvassa laivassa. Laiva on saanut vuodon ja vaipuu pohjaan tuokion kuluttua. Kapteeni huutaa, että kaikkien matkustajien on astuttava kiireesti pelastusveneisiin. Sinä näet monen jo menevän. Mutta kun et itse mitään kuule, istut rauhallisesti paikallasi ajatellen, että mukavampaahan on istua suuren laivan penkillä kuin pienen veneen tuhdolla. Mutta sinä et tiedä, että tuo laiva vaipuu tuossa tuokiossa aaltoihin kaikkine aarteinensa.

— Olenko minä todellakin niin vaaranalaisessa asemassa?

— Jumalan Pyhä Sana vakuuttaa sen. Sinä tiedät hyvin olevasi syntinen. Sinä olet harrastanut tähän mennessä kaikkea muuta kuin sielusi pelastusta. Jumala on sinulle vieras. Ja nyt olet matkalla iäisyyteen. Milloin iäisyyden ovi aukenee sinun kohdallasi, et tiedä, eikä kukaan muukaan sitä tiedä. Se voi tapahtua niin äkkiä ja odottamatta, ettet ehdi ainoatakaan rukousta rukoilla.

Ja nyt kysyn:

— *Oletko valmis tuollaisena kohtaamaan Jumalasi?*

— En ole koskaan tätä asiaa näin vakavasti ajatellut.

— Tätä elämän kaikkein vakavinta asiaa et ole koskaan vakavasti ajatellut. Eikö se ole hirveätä suruttomuutta ja kevytmielisyyttä? Jumalan Sana vakuuttaa, että kuljet iäistä perikatoa kohti askel askeleelta, paikkaan, missä Jeesus, joka on totuus, sanoo olevan ”suuren tuskan siinä liekissä”. Sinä hylkäät kevytmielisyydessä Vapahtajasi sanat ja rakkauden ja kuljet kuin hurjapää tulijärven kauhuihin. Eikö se ole hirveätä?

— Jos se todellakin on totta, niin sittenhän minä olen aivan kauheassa pimeydessä.

— Jumalan sanako rupeaisi turhia latelemaan? Jeesus Kristusko puhuisi joutavia ja menisi kuolemaan näiden joutavien puheittensa tähden? Ei koskaan. Uskokoot ihmiset tai olkoot uskomatta, varmaa on, että synnin tekijä joutuu kerran tekemään tiliä elämästänsä pyhän Jumalan kasvojen edessä, ja ellei hän silloin ole saanut syntejänsä anteeksi ja tullut niistä puh-

distetuksi, niin iankaikkinen perikato Herran kasvojen edestä on oleva hänen osansa iäisyydessä.

— Mitä minun nyt sitten pitäisi tehdä?

— Ensiksi: ota asia niin vakavasti, ettet anna Herralle etkä itsellesi rauhaa, ennenkuin olet saanut täyden selvyyden suhteestasi Jumalaan ja saanut niin kirkkaan pelastusvarmuuden, että voit kiittää Herraa, kuten autuaat pelastetut sielut Herraa kiittävät. Sillä pelastetulla sielulla pitää olla selvä ja kirkas pelastusvarmuus. Se ei ole mikään lain käsky, vaan Herran tahto. Se on Herran vaatimus, jonka Hän on valmis täyttämään heti, kun sielu on tullut oikeaan suhteeseen Herraan.

— Voi, mitä minun sitten pitää nyt tehdä?

— Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen. Hän on Jumalan säätämä pelastuksen väline. Ala etsiä Herraa vakaalla sydämellä, niin Herra on itse ilmoittava itsensä sinulle. Lähde etsimään Herraa sieltä, missä hän tänäkin aikana kulkee. Hän kulkee siellä, missä hänen kansansa kokoontuu yhteen. Hän kulkee siellä, missä Hänestä saarnataan ja lauletaan. Hän kulkee sanassa ja sakramenteissa. Hän on tavattavissa sinunkin huoneessasi rukouksen kautta. *Etsi Häntä.* Kyllä sinäkin Hänet löydät. Niinhän minäkin lähdin etsimään ja löysin. Jokainen etsijä löytää. Sinäkin löydät. Ja mikä ilo, jos vakaalla mielellä asetat tämän elämäsi tärkeimmäksi kysymykseksi, niin kyllä pian on koittava päivä, jolloin sinäkin voit riemuita:

— Herra on armahtanut minunkin kurjaa sieluani. Syntini ovat anteeksi annetut, Jeesuksen veri on ne pyyhkinyt pois. Minäkin olen nyt autuas ja onnellinen Jumalan lapsi!

Silloin sinulle avautuu uusi ja ihana elämä Herran yhteydessä ja Hänen omanansa. Ja kerran, — mikä ilo, onni ja autuus aukeneekaan, kun sielu kuoleman hetkellä jättää tämän matoisen maailman ja pääsee Herran iäiseen kirkkauteen.

— Voinko minä koskaan sinne päästä, näin suuri syntinen?

— Pelastus on Herran vapaa lahja. Taivaan portit ovat avoinna jokaiselle, joka vain tahtoo tulla. Joka janoaa, hän tulkoon ja ottakoon lahjaksi elämän vettä. Ja tämä kaikki kuuluu sinulle

yhtä hyvin kuin kenelle muulle hyvänsä. Siksi, ystäväni, kiiruhda! Yht'äkkiä voivat sinun kohdallasi kuulua sanat:

— *Toimita talosi, sillä sinun pitää kuolla.*

Ovatko nuo sanat kuin rauhanviesti vai ovatko ne kuin ukkosenjylinä? Onko Herralla syytä lisätä joko näin:

— *Mieletön, tänä yönä otetaan sinun sielusi pois maan päältä. Mihin sitten jää kaikki se, mitä täällä olet koonnut ja tavoitellut?*

Vai sanooko Hän näin:

— *Mene Herrasi iloon!*

Kuinka soisinkaan, että tämä viimeinen iloinen kutsu kaikuisi kerran sinun kuolinvuoteesi ääressä. Ja se kaikuu, jos nyt vain otat tämän asian kyllin vakavasti etkä päästä Herraa, ennenkuin Hän on päässyt täydellisesti siunaamaan sinut.

SINÄ MIELETÖN!

Sinä mieletön!

Näin arvioi iäisyysihminen ajallisuusihmisen elämää ja touhua.

Jeesus, joka ei pelännyt sanoa asioita niiden oikealla nimellä silloinkaan, kun se saattoi maksaa Hänelle hengen ja elämän, lausuu näillä kahdella sanalla tuomion miljoonien ihmisten elämästä.

Aiheen antoi eräs mies, joka pyysi Häneltä apua veljeänsä vastaan, kun tämä ei tahtonut jakaa perintöä hänen kanssaan. Emme tunne sen tarkemmin olosuhteita. Miehellä saattoi olla täysi syy tyytymättömyyteensä. Mutta Jeesus torjuu pyynnön huomauttamalla, ettei Häntä ole pantu heidän jakomieheksensä. On mahdollista, että Hän huomasi miehen melko varakkaaksi, joten pyynnön vaikuttimena oli myös rahanhimo. Jeesukselle tarjoutui tässä tilaisuus tähdentää ihmisille erästä *suurta totuutta,* ja Hän käytti sitä.

Hän kuvasi heidän eteensä rikkaan miehen, jonka maa kasvoi niin hyvin, ettei hänellä ollut varastohuoneita, joihin kaiken hyvänsä kätkisi. Silloin hän päätti rakentaa uudet ja suuremmat ja sanoi sielulleen: ”Sielu, ole huoletta, syö, juo ja nauti!”

Mutta seuraavana yönä saapui kuolema. Miehen oli lähdettävä tästä elämästä iäisyyteen yhtä köyhänä ja kurjana kuin kehnoin kerjäläinen. Ja vielä lisäksi: aivan valmistumattomana!

Tällaisten ihmisten elämää ajatellessaan huudahtaa Jeesus: "Sinä mieletön!"

— — —

Oliko hän sinunkin mielestäsi mieletön, tuo mies, jonka kaikki elämänharrastukset kohdistuivat vain tähän aikaan?

Mies, joka *unohti* iäisyyden.

Mainitsemme neljä seikkaa, jotka valaisevat ajallisuusihmisen mielettömyyttä.

Ensiksi: *Hänellä on kokonaan väärä käsitys ajallisen elämän tarkoituksesta.*

Hän elää nauttiakseen. Mikä itsekäs elämänkäsitys! Mikä itsekäs elämäntapa!

Hänelle ovat kaikki muut elämänarvot sivuasioita, kunhan hän vain saa nauttia. Ihmisillä ja asioilla on vain siinä määrin merkitystä ja arvoa, mikäli hän voi käyttää niitä nautintovälineinä. Jos hänen on pakko tuottaa kärsimyksiä ympäristölleen, jopa tuhota elämää, mitä siitä, kunhan hän vain saa kylliksi nautintoa irti jokaisesta hetkestä.

Tällaiset ihmiset ovat himojensa orjia ja kirouksena ympäristölleen.

Emme ole syntyneet tänne nauttiaksemme. Jumala ei kyllä kiellä meiltä nautintojakaan, jos ne vain ovat sellaisia, että voimme niitä käyttää murehduttamatta Pyhää Henkeä ja todelliseksi virkistykseksemme. Mutta kukaan meistä ei ole syntynyt tänne nauttimaan, vaan paljon suurempia tarkoituksia varten. Suurimman niistä ilmaisee Paavali sanoessaan Ateenan areopaagilla mm. näin:

". . . että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilla Hänen luokseen ja löytää Hänet, joka kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä" (Apt. 17: 26—28).

Tämän lyhyen, ajallisen elämän suurin tarkoitus on siis löytää Jumala. Muuten se on hukkaan eletty.

Nautintoihmistä kohtaa perikato. Hän menee suruttomuudessaan helvettiin. Siksi on Jeesuksella täysi syy huudahtaa: "Sinä mieletön!"

— — —

Ajallisuusihmisen toinen suuri erehdys on se, että *Hän etsii elämänsä onnea sellaisessa, mikä ei koskaan voi häntä tyydyttää.*

Ei onni ole jotain, jota voidaan rahalla ostaa. Tietysti voi rikkaan ihmisen elämä olla monella tavoin huolettomampaa, mukavampaa ja hauskempaa kuin köyhän. Sitä ei kukaan kieltäne? Mutta mistä se johtuu, että useat rikkaat, ja juuri rikkaat, ovat kovin elämään kyllästyneitä ja synkkämielisiä? Siitä syystä, ettei rahalla voi ostaa elämän onnea. Nautiskelija kyllästyy lopulta nautintoihinsa. Veltto häpeää laiskuuttaan. Ja sen lisäksi kova kohtalo, murheet, pettymykset, sairaudet ja kuolema tulevat samalla lailla rikkaan kotiin kuin köyhänkin. Ja elämän tyhjyys on myös asia, jota ei ole helppo kestää.

Paljon hyvää voi rahalla saada, mutta elämän onnea ei sillä voi ostaa. Tyydyttämätön kaipuu on vienyt monen varakkaan itsemurhaan.

Ihminen on luotu iäisyyttä varten, eikä mikään ajallinen voi häntä tyydyttää. Vasta sopusoinnussa Jumalan kanssa hän löytää levon.

Mieletön on se, joka ajaa takaa maan tomua ja särkyviä saippuapalloja. Kun kulta jauhetaan kyllin pieneksi, niin se on vain tomua. Ja kun tuomiopäivänä katsellaan kaikkea sitä, mitä ihmiset täällä tavoittelevat, niin särkyneitten saippuapallojen kaltaisilta näyttävät monen tavoitteet. Mitään iäisyysarvoa ei niillä ole ollut. Ja nyt tuomiolla? Kädet tyhjät. Niissä ei ole mitään muuta kuin tyhjää ilmaa. Paperikruunut ja joulukuusen koristukset, jollaisilta monet kunniamerkit näyttävät, ovat tuhkana.

Ja ihmissielu kadotuksessa, vaivan paikassa! Rinnan kuningas ja kerjäläinen.

Jeesuksella on täysi syy huutaa tällaisille ihmisille: "Te mielettömät!"

— — —

Kolmanneksi mainitsemme vielä tärkeimmän seikan.

Ajallisuusihminen ei tule ajatelleeksi, kuinka lyhytaikainen ja epävarma hänen elämänsä tämän maapallon pinnalla on.

Harva meistä sitä ajattelee. Harva ottaa sen oikein vakavalta kannalta. Harva antaa tämän ajatuksen lyödä leimansa koko elämäänsä.

Jokainen päivä saarnaa meille, että me, sinä ja minä, olemme muukalaisia maan päällä. Tuossa näemme pientä ruumisarkkua kannettavan hautaan. Siinä lepää lapsukaisen maallinen maja, lapsukaisen, jonka elämä tuskin pääsi alkuunkaan. Voidaanko ajatella, että hänen elämänsä painopiste oli täällä ajassa. Tuossa kuolee nuori, lupaava nuorukainen, joka ei koskaan päässyt käyttämään kykyjänsä ja lahjojansa muille siunaukseksi? Mikä oli hänenkin elämänsä tarkoitus? Tuolla itketään miehen paarien ääressä, joka juuri pääsi kiinni elämäntyöhönsä, kun julma kuolema tuli ja katkaisi elämänlangan. Mikä tarkoitus oli hänen uutterilla opinnoillaan ja tehtäväänsä valmistumisella? Elämä katkesi juuri silloin, kun mieheltä saattoi jotain odottaa.

Ei!

Elämä on suuri järjettömyys, jos kuoleman toisella puolella ei ole mitään!

Ja vielä enemmän.

Elämä on suuri järjettömyys, jos sen painopiste on täällä ajassa.

Salomon Saarnaaja katselee elämää "auringon alla", eli siis puhtaasti ajallisuusihmisen näkökulmasta, ja päätyy tulokseen: "Turhuuksien turhuutta". Ja näihin sanoihin täytyy jokaisen ihmisen yhtyä, joka katselee tätä elämää hiukankin pintaa syvemmälle. Katselee, vaikkapa vain — omalta kuolinvuoteeltaan!

Kaikki ajallinen katoaa. Paraskin hukkuu. *Koko maapallo kerran palaa!* Ei jää jäljelle yhtään mitään, ei kerrassaan mitään!

Vain alaston sielu Jumalan valtaistuimen edessä.

Ja jos tämä sielu on elänyt ajallisen elämänsä unohtamalla kuinka lyhyt ja epävarma se oli, on hän eräs Jeesuksen mainitsemia mielettömiä sieluja. Kuolema on varmaan temmannut hänet iäisyyteen keskeltä turhia puuhia ja *aivan valmistumattomana.*

— — —

Neljäs seikka, jonka esitän, on:

Ajallisuusihminen ei osaa aavistaa, kuinka vakava iäisyys on.

Jeesus puhuu selvästi helvetistä, jossa tuli ei sammu, ja paratiisista, autuaitten henkien olopaikasta. Näitten paikkojen todellisuutta ei muuta hiukkaakaan se, että joku enemmän tai vähemmän pieni ja tyhmä ihminen ne kieltää. Hän ei tiedä niistä mitään. Mutta Jeesus tietää. Hän tuli iäisyydestä ja meni iäisyyteen. Eikä Hänen suustaan ole löydetty ainoatakaan valhetta.

Älkäämme antako tämän maailman tyhjänpäiväisten viisastelijoiden pettää itseämme.

Iäisyys on todellisuutta. Iankaikkinen rangaistus on todellisuutta. Synnin palkka tulee kerran maksettavaksi. Ihmisten arvelut eivät merkitse mitään Jeesuksen ilmoituksen rinnalla.

Mutta kuka ottaa iäisyyden näin vakavasti?

Ajallisuusihminen, jonka koko elämä kuluu tomun kokoamisessa ja paperikruunujen ja joulukuusen koristeiden himoitsemisessa, nauraa tälle puheelle.

Sinä mieletön!

Miksi kiidät silmät avoinna omaa perikatoasi kohti?

Jos sinä näet jonkun ihmisen rupeavan nautiskelemaan laivassa, joka juuri on uppoamaisillaan, eikä nousevan viimeiseen pelastusveneeseen, jossa hänellä vielä on tilaa, niin sinä päätät: hän on joko humalassa tai hullu.

Jos sinä näet jonkun ihmisen käyvän nukkumaan talon kolmannessa kerroksessa, kun kaksi alimpaa jo ovat täydessä tulen vallassa, niin sinä päätät: tuo ihminen on varmaan kuuro ja sokea.

Jos sinä näet jonkun ajavan autollaan täyttä vauhtia tietä, joka päättyy suoraan jyrkänteeltä kuiluun, vaikka monet ovat

häntä siitä tiestä varoittaneet, niin sinä päätät, että hän tahtoo tehdä itsemurhan.

Tahdotko sinä syöstä sielusi helvettiin? Tehdä itsemurhan? Vai oletko täysin sokea ja kuuro kaikelle, mikä koskee näkymätöntä maailmaa?

Vai oletko humalassa tai hullu?

Älä loukkaannu. Vain sinun parastasi nämä kysymykset tarkoittavat.

Jeesus sanoo: "Sinä mieletön! Etkö käsitä, että mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, jos hän kadottaa sielunsa."

Ajallinen elämä on vain miljoonasosa sekunnista, — eikä niinkään pitkä, — iäisyyteen verrattuna. Se on annettu sinulle, jotta *ratkaisisit suhteesi Jumalaan* ja alkaisit elää hänelle. Ja sinä tuhlaat sen kaikkeen turhuuteen!

Mikä mielettömyys!

Ja tämän mielettömyyden lumoissa elää miljoonia.

Elätkö sinäkin?

ÄLÄ PIILOUDU.

Ja he kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran Jumalan kasvojen edessä paratiisin puiden sekaan. Ja Herra Jumala huusi miestä ja sanoi: Missä olet? (1 Moos. 3: 8, 9.)

Se oli niin inhimillistä. Me ymmärrämme heidät niin hyvin. Olemmehan itse monta kertaa tehneet samalla tavalla.

Ja kuinka tyhmää se sittenkin oli. Niinkuin paratiisin puut voisivat kätkeä heidät ja heidän syntinsä Hänen kasvojensa edestä, joka tietää kaikki ja näkee kaikki.

Mutta he pelkäsivät. Ei ihminen pelonalaisena toimiessaan useinkaan ajattele kylmästi ja järkevästi. Ja pian he saivatkin huomata, ettei Herran silmien edestä niinkään vain pakoon päästä.

Kerrotaan, että Herra *huusi!*

Se oli herätyshuuto.

"Mies, missä olet?"

— — —

Jospa Herra näin huutaisi sinulle ja minullekin!

Toivoisitko sitä?

On paljon ihmisiä, jotka eivät sitä toivo; paljon jumalisiakin ihmisiä. Kun Herra huutaa heille: "Ihminen, missä olet?" suuttuvat he ja pyrkivät piiloutumaan syvemmälle "synnin metsään".

He ovat tottuneet siihen, että heitä puhutellaan hienovaraisesti ja kohteliaasti. Saa kyllä jumalisestikin puhua, kun välttää vain loukkaamasta heitä, puhumasta heidän *todellisesta* tilastaan ja *heidän* synneistään.

"Mutta ei ihmisiä musiikilla paranneta eikä syntisiä herätetä kohteliaisuuksilla", sanoo Martti Luther eräässä kirjeessään.

Eikä Pyhä Henkikään ole "kohtelias", kun Hän käy kiinni sinuun niin rajusti, että moni syntinen siinä hetkeksi aivan kuin tuupertuu.

Ei ole leikkiä joutua Pyhän Jumalan puhuteltavaksi, ei kuoleman hetkellä, ei tuomiopäivänä eikä liion tänä hetkenä, tämän kirjan ääressä.

Silloin vedetään kaikki salaisimmatkin synnit valkeuteen sielun omien silmien ja Jumalan silmien katseltavaksi. Ja siinä se järkytys juuri onkin, kun täytyy viimeinkin katsella syntejänsä *Jumalan pyhyyden* valossa.

Siinä loppuu kaikki teeskentely. Siinä on turha ruveta verukkeita esittelemään. Aadam ja hänen vaimonsa yrittivät, ja voimmehan mekin yrittää. Mutta kun sitten yön pimeydessä itkemme kadotettua paratiisiamme sen porttien ulkopuolella, niin sen ainakin olemme oppineet, että *Pyhän Jumalan kasvojen edessä kestää vain alaston totuus.*

Mutta mitään ei ihminen pelkää niin paljon kuin alastonta totuutta, *sillä se* merkitsee hänelle ehdotonta tuomiota ja kuolemaa.

"Ja mies vaimoineen lymysi."

Lukijani! Koetatko sinäkin lymytä? Koetatko sinäkin karttaa

selvän ja suoran totuuden julkitulemista. Se tulee ilmi kuitenkin. Ellei ennen, niin ainakin Herran tuomioistuimen edessä. Silloin on sinun turha vedota korkeaan asemaasi, suureen oppiisi, hyvään kasvatukseesi, lempeään luonteeseesi, sillä mikään niistä ei silloin ole puolen penninkään arvoinen. Silloin olet, kuka lienetkin, vain kurja, suuri syntinen Herran edessä, eikä yhtään mitään muuta.

"Herra *huusi!*"

Hän aivan kuin koetti tuolla huudollaan lävistää miehen siihen paikkaan, jotta hän ei enää kauemmaksi pakenisi.

Jospa tekisi meillekin niin!

Jospa lävistäisi meidätkin!

Jospa käyttäisi tätä kirjaa tällaisena *lävistävänä huutona!*

Pahentuisitko?

Suuttuisitko?

Hyvä lukijani! Silloin et todellakaan ymmärrä, että tuo herätyshuuto lähti, — uskallanko sanoa, — Jumalan särkyneestä sydämestä.

Puhumme nyt ihmisten tavoin.

Niinkuin tuhlaajapojan isä jäi varmaankin kyynelsilmin seisomaan portille seuratakseen katseellaan vieraalle maalle ja syntiin kiiruhtavaa lastaan niin pitkälle kuin taisi, saapui Jumalakin paratiisiin syntiinlankeemuksen iltana sydän murhetta täynnä.

Hänen rakkain luomuksensa oli langennut, sortunut saatanan valtaan. Vain isän sydän keskuudessamme voi tämän ymmärtää, isän, joka itkee lapsensa syntiretkiä.

Ei tuo huuto ollut tuomion huutoa. Tietysti se oli sitäkin. Mutta ennen kaikkea se oli Isän särkyneestä sydämestä lähtenyt rakkauden huuto. Sanoohan Raamattu nimenomaan: "Herra tuli murheelliseksi sydämessään." (1 Moos. 6: 6.)

Näin suuri on Jumalan rakkaus.

Tämän näemme siitä sanomastakin, jonka Hän toi näille langenneille syntisparoille. Tosin Hän ensin vaati synnit valkeuteen, niin miehen kuin vaimonkin. Tosin Hän julisti heille ras-

kaan tuomionkin. Tosin heidän oli lähdettävä paratiisin ihanuudesta ulos pimeään yöhön. Tosin Hän pani enkelin tulisin miekoin portille vartijaksi.

Mutta ei Hän tahtonut lähettää heitä *lohduttomaan* pimeyteen. Hän antoi heille mukaan ihanan *lupauksen,* lupauksen vaimon siemenestä, joka polkee rikki käärmeen pään.

Tämä toivo mukanaan heidän oli lähdettävä raskaalle vaellukselleensa.

Niin tänäänkin.

Herran herätyshuuto on aina *armohuuto!*

Tämä huuto etsii sinuakin tänään.

Olet ehkä kaukana synnissä?

Pysähdy, Hyvä Paimen etsii sinua!

Niinkuin Herra tuli ensimmäisten ihmisten luo ihanin armolupauksin, tahtoen saada kiinnittää heidän katseensa siihen Jumalan Karitsaan, joka kerran uhrataan maailman syntien sovitukseksi, niin Hän tahtoo tälläkin kertaa nostaa sinun katseesi siihen Jumalan Karitsaan, joka on jo uhrattu maailman syntien tähden.

Herätyshuuto on aina armohuuto, sillä sen ydin on armon tarjous.

Mutta tarvitsetko sinä armoa?

Ehkä sinä oletkin niin hyvä ihminen, ettet mitään armoa tarvitsekaan? Ehkä sinä oletkin niitä terveitä, jotka eivät sielun suurta Lääkäriä kaipaakaan? Ehkä sinä oletkin niitä ihmisiä, joiden asiat ovat niin kunnossa, että uskaltavat rauhassa kuolla minä hetkenä hyvänsä?

Jos niin on laita, ei silloin Herralla ole mitään asiaa sinun luoksesi. Eikä tällä kirjallakaan. Olet ostanut aivan väärän kirjan. Sillä tämä kirja tahtoo tuoda Herran sanoman vaivaisille, kurjille, oman viheliäisyytensä tunteville ihmisille. Se tahtoo tuoda armoa rikkojille, lääkettä sairaille, apua hukkuville ja pelastusta kadotetuille. Ellet sinä tähän joukkoon kuulu, ei meillä ole mitään sanomista sinulle.

Ja Herrakin vaikenee edessäsi, kuten kerran Herodeksen edessä, joka ei liioin mitään tarvinnut, jopa pilkkasi Jeesusta. (Luuk. 23: 8, 9.)

Hyvä lukijani, älä anna tämän asian jäädä tälle kohtaa, vaan ala heti vakavasti pyytää parannuksen armoa omalle kohdallesi, äläkä pelkää, jos Herra vie sinut syvään synnin suruun.

Tosi herätys alkaa aina todellisella synnin surulla. Joka ei koskaan ole sitä kokenut, ei myöskään koskaan ole todella herännyt.

Kuule nyt, kun Herra huutaa. Älä piiloudu. Tule valoon. Tule saamaan syntisi anteeksi.

RAJAN YLI.

Sinä tiedät, että on olemassa selvä rajaviiva Jumalan ja maailman välillä. Kukaan ihminen ei voi sitä vetää. Se kulkee näkymättömissä sydämiä myöten. Mutta kukin ihminen voi sen itse tietää, mikäli on kysymys hänen omasta sielustansa.

Sinäkin tiedät sen varsin hyvin.

Sinä voit kätkeä sen muilta ja esiintyä niin, että ihmiset saavat sinusta väärän kuvan. Sinä voit olla tavoiltasi jumalinen, vaikka tiedät synnin sydäntä hallitsevan. Sinä voit esiintyä hurskaissa piireissä hurskain elein ja puheenparsin, vaikka sydämesi on täynnä maailmanrakkautta ja synnin henkeä. Ihmisiä voit pettää aikasi. Mutta Herraa et voi pettää.

Monasti olet itsekin ollut tyytymätön tilaasi. Jumalisuuden varjolla eläminen ja kristillisyyden liepeillä liikkuminen on ajoittain tuntunut hyvin tympäisevältä. Ja Herrakin on tullut herättelemään. On antanut kutsun kaikua, pyytäen sinua heräämään ja tarkkaamaan tilaasi. Ja ajoittain on kuin nyt jo tapahtuisi selvä ratkaisu. Mutta ei. Taas olet vaipunut uuteen unteluuteen ja suruttomuuteen.

Kristityksi tuleminen täydellä todella on paljon enemmän kuin jonkinlaisen ratkaisun tekeminen. Mutta ilman selvää ratkaisua ei kuitenkaan kukaan voi todella tulla kristityksi.

Siinä on käytävä rajan yli.

Ja tämä tietää sisäistä ratkaisua.

Se tietää ehdotonta sanoutumista irti kaikista synneistä. Se tietää vakavaa synnin tunnustamista ja sisäistä antautumista Herralle. Ja se tietää vielä paljon muuta.

Mutta nyt on kysymys tästä.

Nyt on kysymys siitä, oletko sinä, lukijani, tietoisesti lähtenyt maailmasta *sisäisesti* ja antautunut kokonansa Herralle? Vai vieläkö sinä keikut Jumalan ja maailman välillä?

Kuinka onneton ja suorastaan vaarallinen onkaan tilasi!

Sinua voidaan verrata niihin kirvesmiehiin, jotka yhdessä Nooan kanssa rakensivat arkkia vedenpaisumuksesta pelastumista varten. Vuosikymmenet sitä rakennettiin. Vuosikymmenet he saivat kuulla Nooan saarnaavan pelastusta tuhotulvasta. Monesti tuntui heistä kuin tuo Herran profeetta olisi puhunut suoraan Jumalan innoittamana. Mutta hyvät vaikutukset häipyivät taas suruttoman maailman melskeissä. Ja kun sitten tuli tuhon päivä, hukkuivat nuo miehet muiden suruttomien mukana.

Niinkö sinunkin käy?

Luet parhaillaan tätä kirjaa, joka on kirjoitettu varoitukseksi juuri sinulle. Tunnustat taas, että kyllä se niin on. Kyllä tässä pitäisi tapahtua tosi elämänmuutos. Mutta kuinka päästä alkuun?

Ja huomenna taas olet unohtanut kaiken suruttoman maailman kemuissa ja kutsuissa. Samalla laillahan on käynyt niin useasti ennen. On tehty hyviä päätöksiä juuri niin paljon, että seuraavana päivänä on voitu ne rikkoa. Ja entistä suruttomammaksi käy mieli.

Saatana taitaa yrittää tehdä sinusta terästä. Sallii ottaa osaa uskovaisten kokouksiin, jotta siellä ensin vähän lämpenisit. Lähettää sitten maailmaan jäähtymään. Taas hengellisiin kokouksiin lämpenemään. Taas maailmaan jäähtymään.

Näinhän seppäkin "karkaisee" rautaa. Kuumaan hiillokseen hehkumaan. Kylmään veteen jäähtymään. Taas hiillokseen kuumenemaan. Taas veteen kylmenemään. Ja jonkun ajan kuluttua ei pysty siihen enää kuuma eikä kylmä.

Näinkö sinunkin käy?

Kun olet tarpeeksi kauan keikkunut Jumalan ja maailman välillä, niin lopulta tuntosi turtuu lopullisesti.

Ja kuitenkin sinä olet nyt niin lähellä pelastusta!

Ei muuta kuin lopullisesti irti maailmasta ja kokonaan Jeesuksen omaksi. — — —

Hyvä, rakas, lukijani, sääli nyt kuitenkin omaa sieluasi sen verran, ettet sitä ehdoin tahdoin hukuta tulijärveen, vaikket enää osaisi mitään muuta sääliäkään. Sääli nyt toki omaa itseäsi, äläkä valmista itsellesi onnettomampaa iäisyyttä kuin minkä Herra on sinulle valmistanut.

Ja Herra on valmistanut sinulle taivaan autuuden kaikkine aarteinensa ja rikkauksinensa. Herralla on sinuakin varten valmiina niin yltäkylläinen iäinen autuus, ettei sen määrää voida näillä ajallisilla mitoilla lainkaan mitata.

Ja sinä valmistat suruttomuudellasi ja katumattomuudellasi ja sydämesi kovuudella tulihelvettiä itsellesi! Iäistä vaivaa iäisessä perikadossa!

Sääli nyt toki omaa sieluasi, sillä sen onni on sinunkin onnesi.

Ja tee täyskäännös ja perinpohjainen parannus.

Äläkä lykkää ratkaisua tuonnemmaksi, vaan ratkaise sielusi asia Herran pyhien kasvojen edessä tänään, nyt tässä paikassa, ennenkuin lasket tämän kirjan kädestäsi.

Sillä nyt juuri on pelastuksen päivä.

Huomenna voit jo kylmänä maata paarien päällä.

Missä silloin on sielusi?

KAKSI LAIVAA.

Edessäni istuu nuori ihminen. Herra on pysäyttänyt hänet synnin retkillä. Elämä oli ollut tähän päivään asti jatkuvaa rypemistä synnissä. Nyt hän oli toverinsa kehoituksesta tullut mukaan hengelliseen kokoukseen. Jo ensimmäisenä iltana oli Herra puhutellut häntä. Sen tähden teki mieli tulla uudestaan.

Neljäntenä iltana oli sielunhätä käynyt niin polttavaksi, että täytyi päästä yksityisesti asioistansa keskustelemaan.

Siinä hän nyt istuu, koko olemuksen todistaessa suuresta sisäisestä taistelusta. Jeesus oli tehnyt häneen niin lahjomattoman vaikutuksen, ettei ollut ajattelemistakaan päästä Hänestä enää irti. Mutta mahdottomalta tuntui päästä irti maailmastakin. Kaikki toverit olivat syvästi syntiin kietoutuneita. Lähimmät omaisetkin olivat Herralle vieraita. Kuinka hän voisi yksin lähteä Herraa seuraamaan? Sehän oli sulaa mahdottomuutta.

Ja kuitenkin. Syntiinkään ei enää jaksanut jäädä. Ei enää saanut synnistäkään irti mitään sellaista, mikä voisi antaa sisällystä elämälle. Turhuutta kaikki tyyni ja tyhjyyttä!

— Eikö voisi jotenkin sovitella? Eikö voisi salaa olla Jeesuksen opetuslapsi jumalattomien toverien keskellä? Onko nyt välttämätöntä niin jyrkästi hyljätä synti ja maailma? Jos ei lienekään kaikki niin syntistä, kuin minä uskovaiset niitä asioita pitävät? Eikö saisi vähän tinkiä?

Tähän tapaan hän kyseli ja koetti jostain päin löytää sellaista reikää, josta pääsisi pujahtamaan taivaan tielle ilman ehdotonta ja selvää parannusta.

Silloin tuli mieleeni kuva.

Sanon hänelle tähän tapaan:

— Näen edessäni mustan, synkän laivan, joka yössä halkoo kuohuvaa valtamerta. Se on synnin laiva. Sen kapteenina on saatana. Sen päämääränä on helvetin vaiva. Kaikilta laivassa olevilta koetetaan pitää tämä asia täysin salassa, ja sensijaan uskotellan heille, että laiva vie lastinsa elämän onnen kentille. Ja matkustajat uskovat sen valheen. Tanssien, remuten, juoden ja huoraten kulutetaan aikaa laivalla — toisinaan vakavaa työtäkin tehden. Se on musta ja synkkä laiva ulkoapäin, mutta kuuluu olevan sisältä kullattu ja jalokivin koristettu.

Näen teidät seisomassa siinä kannella elämään kyllästyneenä ja väsyneenä.

Samassa näen toisen laivan sukeltavan esiin pimeydestä.

Se on ihmeen ihana, loistavan valkoinen ja kirkas laiva.

Komentosillalla näen itse Jeesuksen Kristuksen, ja kuulen laivasta kaikuvan autuaitten ja onnellisten ihmisten kiitosvirren. Tämä laiva on matkalla taivaan rannalle, ja kapteenin ehdoton luotettavuus takaa, että todellakin perille tullaan.

Yön pimeässä ei kukaan muu huomaa tuon toisen laivan ilmestymistä kuin te yksin, jonka kurssi näkyy suoraan leikkaavan mustan laivan kurssia. Muut remuavat ja juopottelevat synnin synkässä laivassa.

Valkoisen laivan kapteeni huomaa teidät. Hän näkee teidän sanattoman hätänne ja ymmärtää teidän äänettömän rukouksenne. Hän ohjaa laivansa aivan teidän laivanne viereen.

Laivat pysähtyvät.

Kaksi laivaa kohtaa toisensa synnin synkässä yössä.

Kristuksen pelastuskutsu kaikuu. Mutta vain harvat sen kuulevat, kun saatana yllyttää apurejansa valmistamaan ihmisille yhä suurempaa synnin hurmaa, jottei vain yksikään hänen orjistansa huomaisi Kristuksen valkoista laivaa siinä kupeella.

Mutta te olette sen huomannut. Ja Herra on huomannut teidät.

Katsokaa, miten Hän viittaa teille! Kuulkaa, miten hän kutsuu teitä!

Ja tuossa te nyt olette ja epäröitte. Tahtoisitte jatkaa matkaanne entisten toverien kanssa, ja kuitenkin olla Kristuksen omana. Mutta ettekö tiedä, että mustan laivan matka käy kohti helvetin kauhuja?

Jos todella haluatte pelastua, silloin teidän on jätettävä tuo musta laiva ja kiireesti noudatettava Jeesuksen kutsua ja siirryttävä kokonaan Hänen laivaansa. Teidän täytyy jättää syntitoverinne jatkamaan matkaa iäistä perikatoa kohti, koskapa se matka näyttää miellyttävän heitä. Ja teidän on, vaikkapa aivan yksin, noustava heti paikalla Kristuksen laivaan. Te ette saa kadottaa hetkeäkään, sillä laivat seisovat vain muutaman hetken näin lähekkäin. Jos ette nyt asiaanne ratkaise, voi se jo huomenna olla liian myöhäistä, sillä voidaanhan teidän sielunnekin ottaa pois jo ensi yönä. Ehkä teillä ei olekaan enää huomista

päivää? Siksi, ratkaiskaa suhteenne Jeesuksen kutsuun nyt heti, — tässä paikassa.

Ja hän ratkaisi.

Hän ymmärsi etsikkoajan suuren vakavuuden ja käytti tilaisuuden oikein. Niin syntisenä kuin oli, lysähti hän Herran eteen ja huusi:

— Herra, armahda minua syntistä!

Ja Herra armahti.

Herra pelasti hänet.

Kuinka kauan sinä onnut molemmille puolille?

Kuinka kauan sinä koetat seisoa molemmissa laivoissa yht'aikaa?

Etkö tiedä, kuinka tulee käymään sen, joka seisoo toisella jalalla toisessa ja toisella toisessa laivassa?

Kun laivat taas lähtevät likkeelle eri suuntiin, täytyy sinun pudota niiden väliin ja hukkua keskelle suurta merta. Ei kukaan voi seisoa yht'aikaa kahdessa eri suuntaan kulkevassa laivassa.

Kristuksen edessä on selvä: joko — tahi.

Kukaan ei voi ajan pitkään palvella kahta Herraa. Yrittää sopii jonkun aikaa, mutta varmasti tulee päivä, jolloin täytyy astua joko toiseen tai toiseen laivaan. Ja voi sinua, jos olet vitkastellut tekemästä ratkaisua niin kauan, ettei Kristus enää olekaan auttamassa, vaan jättää sinut syntiin hukkumaan!

Sen tähden, lukijani, älä viivyttele ottamasta selvää kantaa.

Liity selvästi ja tietoisesti Kristuksen puolelle tai lakkaa pettämästä itseäsi sillä luulottelulla, että kyllä tässä vielä ehtii.

Sen tähden huudan vielä kerran:

— Herää velttoudestasi ja ratkaise selvästi suhteesi Herraan, ennenkuin se on liian myöhäistä!

Tänään, tässä paikassa ... *nyt!* ... Nyt se ei ole myöhäistä.

Mutta kenties jo huomenna.

SIITÄ SAAKKA, kun profeetta Naatan oli lävistänyt Daavidin omantunnon sanoillaan: "Sinä olet se mies!" alkoi Daavid tuijottaa syntiinsä. Ja aihetta olikin. Olihan hän vietellyt toisen miehen vaimon, ja saadaksensa pitää hänet sekä peittääkseen rikoksensa jäljet toimittanut miehen surmatuksi. Murha ja aviorikos olivat siis hänen tunnollaan, mutta hän itse ei ollut niistä tietääkseenkään.

Näin voi Jumalalle otollinenkin mies hairahtua. Ja mikä vielä ihmeellisempää, hänen omatuntonsa voi niin nukkua, ettei itsekään näe oman syntinsä ja lankeemuksensa rikollisuutta.

Monta on Daavidin kaltaista niidenkin joukossa, jotka joutuvat tätäkin kirjaa lukemaan. Daavidin kaltaisia siinä, että tunnolla on rikos, jopa kaksikin. Ja Daavidin kaltaisia siinä, etteivät rikokset ole vielä selvinneet heille kaikessa alastomuudessaan ja hirmuisuudessaan.

Käsi sydämelle, lukijani, eikö totta, kaikki ei siellä sisällä ole niin kuin sen pitäisi olla?

Sitten tulee profeetta Naatan. Hän kertoo vertauksen, kuvaten, miten rikas mies tekee sydämettömän teon erästä köyhää kohtaan. Sitten hän pyytää kuningasta langettamaan tuomion. Pyhässä oikeudentunnossa Daavid julistaa miehen ansainneen kuoleman. Silloin Naatan kohottaa kätensä ja viittää häneen sanoen: "Sinä olet se mies!" Nyt vasta aukenivat Daavidin silmät. Nyt vasta hän huomaa rikoksensa ja kauhistuu.

— Rakas Herra, lähetä meidänkin luoksemme Sinun profeettasi paljastamaan meille salassa olevat syntimme, sillä näethän Sinä, kuinka helposti mekin osaamme tuomita toisten rikoksia ja erehdyksiä, samalla kun omat syntimme jäävät kätköön sydämemme sisimpään.

— — —

Daavidin tunto heräsi.

Ihmeellinen kokemus!

Asia, mikä äsken vielä oli hänelle kuin olematon, tuli nyt niin tuskalliseksi kuin olisi tuli sytytetty hänen poveensa. Omaatuntoa poltti.

Tästä tilasta hän kertoo psalmissa 32.

"Kun minä siitä vaikenin, riutuivat luuni jokapäiväisestä valituksestani."

Tunnemmeko kokemuksesta tilan, jonka aiheuttaa *aivan määrätyn synnin* tuleminen henkemme näköpiiriin kaikessa kauheudessaan?

"Sillä yötä ja päivää oli Sinun kätesi raskaana minun päälläni ja minun nesteeni kuivui kuin kesän helteessä."

Sellaiseksi muuttuu sielun tila, kun Herra alkaa puhutella Sanansa ja Henkensä kautta.

Ihminen jää tuijottamaan syntiinsä.

"Minun syntini on aina minun edessäni." (Ps. 51 : 5.)

Tämä on kauhea tila. Kun Pyhä Henki koskettaa tuntoa, herättää sen ja tekee synnin eläväksi, on kuin ihminen ottaisi tulisia hiiliä käteensä. Elävä synnintunto ei ole yhtään sen vähempää tuskaa tuottava kuin palavat hiilet kämmenellä. Sanotaan, että uskonto tekee joskus ihmiset mielisairaiksi. Uskonto sellaisenaan ei sitä tee, mutta *omantunnon polte* voi joskus käydä niin ankaraksi, että se horjuttaa ihmisen henkistäkin tasapainoa.

Meidän on aina muistettava, että herääminen elävään synnintuntoon on *suurta armoa*. Todellista pelastusta ei synny, ellei ihminen ensin opi näkemään kadotettua tilaansa. Siksi on suuri armo saada nähdä Pyhän Hengen valossa oma sisäinen tilansa sellaisena kuin Herra sen näkee. Vaikkapa se olisi kuinka tus-

kallista hyvänsä, on tärkeä muistaa, että, takana on aina Jumalan suuri armahtava ja pelastava rakkaus.

Mutta se, mikä tässä nyt on vaarallista, on *jäädä tuijottamaan syntiinsä.*

— — —

On tosin sanottu, että on hyvä kantaa aikansa Herran vihaa tunnossaan. On tosin sanottu, että sielulle on terveellistä olla aikansa Jumalan mielen mukaisen murheen alla. On sanottu, ettei saa lian äkkipikaa karata pois Herran käsistä, kun Hän on painanut ihmisen katumukseen ja parannukseen. On hyvä jäädä kastelemaan katumuksen kyynelillä Jeesuksen jalkoja.

Ja me yhdymme tähän. Yhdymme täydellisesti, kun tästä ei tehdä mitään kaavaa, jonka tiukkiin puitteisiin sielut puserretaan *ihmisten* tekemien oppien mukaan. Jos Pyhälle Hengelle annetaan tässä täysi hallitus- ja lohdutusvalta, silloin on oikein tähdentää synninmurheen ja katumuksen syvää merkitystä Jumalan pelastustiellä. Vain todella särkyneet sydämet osaavat antaa arvoa elävälle evankeliumin lohdutukselle. Vain se, joka todella on syntejänsä itkenyt, ikävöi todella päästä niistä eroon. Vain sen, jonka Jumalan Henki on todella tuominnut, voi Jumalan Henki myös todella pelastaa ja uudistaa.

Siksi on suorastaan vaarallista pyrkiä *väkipakoin* auttamaan ihmistä pois Jumalan mielen mukaisen murheen alta. Tämänkin *armon* on annettava tehdä sielussa se työ, jota varten Herra sen on lähettänyt.

Mutta menettelisimme aivan väärin, jos *ihmisviisauden* mukaan rupeaisimme määrittelemään, kuinka kauan kunkin tulee ”Jumalan vihaa kantaa”. Siksi on meidän sellaisen sielun kohdalla julistettava evankeliumia, ei tyrkyttäen eikä pakottaen, vaan antaen armon sanan Hengen haltuun, jotta Hän saa siitä jakaa ja sovittaa, minkä sopivaksi näkee.

Lempeällä käsittelyllä ja rakkaudella on sairas sielu hoidettava Kristuksen jalkojen juureen Häntä katsomaan. Sillä *yksin Hänessä on pelastus.*

— — —

Synnintunnossa ei vielä ole mitään pelastusta, se on meidän aina muistettava. Synnintunnosta voi tulla vieläpä omanvanhurskauden verho, kuten Tuomas Wilcoks niin oikein osoittaa kirjasessaan "Hunajan pisarat":

'Muista suurimpia syntejä voitavan salata yhtä hyvin parasten töiden kuin *suurimman omantunnon vaivan alla.* Huolehdi siitä, että synnin haavoittama sielusi tulee *Kristuksen verellä perinpohjin parannetuksi,* ja varo, ettet vielä parantumattomalle synnin haavallesi kasvata ainoastaan kettä, muutamia velvollisuuksia, nöyryyttä, sydämen huojennusta ja muuta sellaista vaarinottamalla.'

Synninsurustakin voi tulla saatanan ase sielun turmioksi.

Jos jäät tuijottamaan syntiisi, hukut yhtä varmasti kuin jos suruttomana olisit jatkanut synnin tekemistä. Tämän totuuden tietää oikeaksi esimerkiksi jokainen vankilan pastori. Hän voi kertoa ihmisistä, jotka vuosikausia ovat tuijottaneet syntiinsä, mutta eivät koskaan ole *kokeneet pelastusta Kristuksessa Jeesuksessa.*

Sielunvihollinen tietää, että 'yksi silmäys Ristiinnaulittuhun sulle elon ja autuuden tuo". Hän tietää, että missä katuvainen syntinen luo katseen *Ristiinnaulittuun,* siellä alkavat uudet elämän voimat virrata. Mutta hän tietää myös aivan hyvin, että niin kauan kuin ihminen saadaan *tuijottamaan* syntiinsä, ei hän pääse irti synnin kahleista, vaan pysyy saatanan orjana, tosin kovin onnettomana orjana, mutta orjana sittenkin.

Vasta Kristus särkee hänessä perkeleen työt.

Älä siis jää tuijottamaan syntiisi, kun Herra kehoittaa sinua katsomaan ylös Pelastajaasi ja Vapahtajaasi. Paina mieleesi, ettei syntiin tuijottaminen tuo mitään pelastusta myötänsä, vaikka pelastuksen tie kulkeekin elävän synnintunnon kautta. *Pelastus on yksin Kristuksessa.* Anna siis Herran Hengen johdattaa sinut läpi elävän synnintunnon Kristuksen ristin juurelle, ja ala siinä katsella Jumalan Karitsaa, jotta Hän voisi antaa sinulle *elävän armon tunnon,* sillä vasta elävässä armossa on elämä ja autuus.

— — —

Tämän oli Daavidkin kokenut.

Vaikeroituaan aikansa Herran käden raskaan painon alla hän meni ja tunnusti syntinsä Herralle ja *sai kokea elävän syntien anteeksiantamisen ihmeen.* Ja nyt hän puhkee tunnustukseen:

"Sinä ympäröitset minut pelastuksen riemulla." (Ps. 32: 7.)

Sielunvihollisen suurin ilo on saada sellainen sielu, joka ei enää tahdo jäädä kiinni mihinkään muuhun syntiin, kiedotuksi oikein syntien syntiin, nimittäin *epäuskoon.* Hän tahtoisi saada sinutkin tuijottamaan tekemiisi rikoksiin, huonouteesi, helmasyntiisi ja kaikkeen, mikä voisi mieltäsi masentaa, sillä niin kauan kuin itse askartelet niiden kanssa, tietää hän sinun olevan tiellä yhä syvempään epätoivoon.

Herra ei ole paljastanut sinulle syntejäsi sen tähden, että jäisit niihin tuijottamaan, vaan sen tähden, että veisit ne nyt heti paikalla Kristuksen ristin juurelle.

Katso, siellä riippuu Hän, joka on tehty synniksi sinun edestäsi. Siellä riippuu Hän, joka kantoi sinun syntisi omana taakkanaan ja otti päälleen sen tuomion, minkä olisi pitänyt kohdata sinua. Uhraamalla itsensä kuolemaan sinun edestäsi maksoi Hän sinun syntivelkasi, sovitti sinutkin Jumalan kanssa, ansaitsi sinullekin täyden armahduksen, syntiesi täydellisen anteeksiannon, pelastuksen ja uuden elämän.

"Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman." (Joh. 2: 2.)

"Hän on haavoitettu meidän pahojen tekojemme tähden, hosuttu meidän syntiemme tähden. Rangaistus oli Hänen päällänsä, jotta meillä rauha olisi. Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut." (Jes. 53.)

Katso Häneen, kipujen mieheen!

Älä tuijota syntiisi!

Sinä *saat* katsoa Häneen, sillä Hän riippuu siellä sinuakin varten. Sinulla on siihen yhtä suuri oikeus kuin kenellä muulla tahansa. Hän riippuu siellä juuri sellaisia varten kuin sinä olet, sellaisia, joilla ei ole mitään muuta tuotavana Hänelle kuin pelkkää syntiä. Hän riippuu siellä sellaisia varten, joitten mennei-

syys on yhtä musta kuin ristillä riippuneen katuvan ryövärin. Hänellä on heitä varten *juuri tällä hetkellä yhtä suuri armo* kuin Hänellä oli Golgatan suurena päivänä tälle ryövärille. Eikä Hän pyydä sinua saapumaan luokseen synnin voittajana, tule vain orjana, tule hallitsevien helmasyntiesikin kanssa, pääasia vain on, että tulet Hänen luokseen, sillä *Hänellä yksin on voima päästää sinut niistäkin.*

Synteihisi tuijottamalla vaivut vain yhä syvempään orjuuteen.

Katso Jeesukseen, Hän yksin voi päästää sinut *kaikista siteistäsi!*

Ei kukaan muu eikä mikään muu.

Ja Hän päästää sinut julistamalla sinulle kaikki syntisi anteeksi, antamalla sinulle täydellisen synninpäästön.

Tule Hänen ristinsä eteen *jumalattomana vanhurskautettavaksi,* niin sinäkin saat kokea, mikä voima piilee syntien anteeksiantamuksessa, kun uskallat niin kurjana kuin olet turvautua yksin Hänen verensä ansioon ja sen turvissa ryömiä Herran kasvojen eteen.

Vasta anteeksi saatu synti on voitettu synti.

Jos siis tahdot päästä irti synnistäsi, niin älä enää jää siihen tuijottamaan, vaan vie se Jeesukselle ja katso Häneen. Hän on ennenkin auttanut sinunlaisiasi synnistä rauhaan, iloon ja voimaan. Sen todistan kokemuksestani. Hän voi auttaa sinuakin. *Usko ja luota Häneen!*

KAIKKI PYYHITTY POIS

Kauniisti kertoo eräs norjalainen pastori syntien anteeksiantamisesta:

— Vanha maallikkosaarnaaja makasi kuolinvuoteellaan. Kun viimeisen kerran kävin hänen luonaan, tapasin hänet tulvillaan rauhaa ja iloa. Vähän väliä hän kertasi sanoja: ”Kaikki, kaikki pyyhitty pois!”

Hän oli edellisenä yönä nähnyt unen.

— Seisoin taivaan portilla, hän kertoi. Tunsin itseni niin sa-

nomattoman kurjaksi, köyhäksi ja mitättömäksi. Olin puettuna likaiseen ja repaleiseen pukuun. Portti oli suljettu. Sen vieressä huomasin mustan taulun, johon oli valkoisilla kirjaimilla kirjoitettu kaikki minun elämäni synnit. Seisoin siinä ja kyyneleet valuivat silmistäni. Silloin oli kuin näkymätön käsi olisi pyyhkinyt taulun aivan puhtaaksi ja minä kuulin äänen:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

Huomasin seisovani puettuna Karitsan veressä valkaistuissa vaatteissa.

Portti aukeni ja oli kuin suuri kuoro olisi toistanut sanoja:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

Minut vietiin juhlasaliin. Näin suuren joukon aterialla, kaikki hohtavan valkoisissa vaatteissa. Yksi tuoli oli tyhjä. Olin merkillisesti vakuutettu, että se oli siinä juuri minua varten. Mutta kun ajattelin istuutua siihen, tuli hän, joka näytti pöydässä palvelevan, luokseni ja sanoi: "Ei vielä." Hän katsoi minuun niin suloisesti ja lempeästi, että olin aivan sulaa. Tunsin hänessä Herran Jeesuksen.

Heräsin sanomattomaan autuuden iloon ja tuntoon, ja korvissani soivat yhä sanat:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

Seurakunnan viettäessä jumalanpalvelusta jouluaamuna kirkossa lähti vanhuksen henki ottamaan paikkansa niiden pyhien joukossa, jotka hän oli unessa ennakolta saanut nähdä. Viimeisinä sanoinansa hän toisti:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

— — —

Lukijani! Noihin sanoihin sisältyy ääretön riemu. Oletko inä koskaan saanut sitä kokea? Oletko seisonut Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Karitsan edessä ja kyynelin katsellut elämäsi pitkää syntiluetteloa? Oletko sitten saanut nähdä ikäänkuin näkymättömän käden pyyhkivän kaiken pois? Oletko kokenut syntien anteeksisaamisen iloa ja rauhaa?

Raskainta kannettavaa elämässä on *paha omatunto.* Kun syntien muistot nousevat toinen toisensa jälkeen ja syyttävät meitä,

silloin valoisinkin päivä muuttuu synkäksi kuin yö. Jos et ole tätä vielä kokenut, niin kerran saat sen kokea. Kerran Herra vetää salaisimmatkin syntimme kasvojensa valoon ja silloin niistä on tili tehtävä. Ihminen koettaa paeta tuota hetkeä. Hän koettaa unohtaa tekemänsä synnit ja pahat teot. Mutta ei hän iäti pääse pakoon. Tilinteon hetki on kerran edessä. Iäisyyden rajalla näkee ihminen kaiken sen, minkä elämässänsä on painanut unhoon. Nyt huutaa jokainen paha teko kostoa.

Ja kuitenkin olisi kaikki voinut tulla ihanasti korjatuksi.

Sinun ei olisi tarvinnut koko elämäsi ajan kantaa pahaa omaatuntoa ja kitua syntiesi muistojen alla. Se on kuorma, jota sinun ei olisi tarvinnut kantaa. On kuormia, joita Herra laskee meidän päällemme, ja joista emme pääse vapaiksi. Mutta on myös kuormia, jotka Herra tahtoisi ottaa pois ja joita Hän ei soisi meidän kantavan.

Tätä viimeistä laatua on synnin kuorma.

Sitä kuormaa ei sinun tarvitse kantaa yhtään päivää.

Sen kuorman on Jeesus kantanut sinun puolestasi.

Siksi Hän syntyi maailmaan, siksi kuoli Golgatan ristillä, että sinä pääsisit kuormastasi vapaaksi. Siksi Hän verensä vuodatti, että sinä saisit synnit anteeksi. Hän on sovittanut yhdellä ainoalla uhrilla kaikki sinun pahat tekosi. Hän on omalla kalliilla verellään maksanut sinun velkasi. Ja nyt Hän vain odottaa saadakseen täydellisesti armahtaa sinua, antaa kaikki anteeksi ja puhdistaa sinut lunta valkeammaksi.

Sinun ei tarvitse kantaa syntikuormaasi. Laske se tällä hetkellä Jeesuksen ristin juureen, usko se Hänelle, jätä se Hänelle, niin sinäkin saat kuulla sanat:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

— — —

Vain Karitsan veressä valkaistuissa vaatteissa mennään sisälle hääsaliin. Mitkään muut pukimet eivät sinne kelpaa. Joka omissaan tulee, jää ulkopuolelle.

Onko sinulla Katritsan veressä valkaistut vaatteet, oletko kokenut syntien anteeksisaamisen ja puhdistuksen?

Katso, siitä kokemuksesta vasta alkaa *elävä* kristillisyys. Siihen saakka on kaikki ollut vain muotojumalisuutta ja omanvanhurskauden rakentamista. Siitä alkaa elämä *uskossa*. Siihen saakka se on ollut enemmän tahi vähemmän salaista epäuskon elämää.

— — —

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

Siinä on uskovaisen salattu ilon lähde, josta tämän maailman ihminen ei tiedä mitään. Pyhän Hengen antama elävä vakuutus syntien anteeksisaamisesta, jonka perustana on yksinkertainen usko Sanan todistukseen, antaa taivaallista iloa sydämeen silloinkin, kun kaikki maalliset ilonlähteet tukkeutuvat.

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

Katsot taaksesi. Kaikki on lumivalkoisen puhdasta. On kuin syksyllä ensimmäisen lumen peittäessä maan. Tie, jota olet kulkenut, oli äsken vielä täynnä rapakkoa ja lokaa. Nyt lumen peitossa kaikki on hohtavan puhdasta. Näin sinunkin elämässäsi. Elämäsi tie on ollut rapakkoinen ja lokainen. Nyt se on puhdas ja hohtavan valkoinen. Sillä Hän on antanut anteeksi kaikki syntisi ja heittänyt ne meren syvyyteen.

Katsot itseäsi. Äsken seisoit likaisissa ja tahratuissa vaatteissa kuin riihestä tullut mies. Nyt Kristuksen veren puhdistamana olet kuin uusi ihminen, jossa ei ole jälkeä entisistä tahroista.

Rakas ystäväni, omista tämä sana itsellesi. Siihen sisältyy koko hengellisen elämän salattu siunaus, kristillisyyden valo, ilo ja voima. Se sana kuuluu sinullekin. Yksin sen armon turvissa uskaltaa vaivainen syntinen kuolla. Ja jos sinun täytyy kuolemassa tarttua tähän sanaan, niin miksi et sitä tekisi yhtä hyvin nyt. Missään tapauksessa ei se silloin ole helpompaa kuin tänään.

Kuinka ihanaa onkaan erota tästä elämästä ja siirtyä Herransa ja Vapahtajansa luo, kun on saanut armon uskoa:

"Kaikki, kaikki pyyhitty pois!"

— — —

Uskotko sinä, hyvä lukijani, että kaikki syntisi on pyyhitty pois?

Siinä piilee elämä ja autuus.

Uskotko yleiseen armahdukseen Golgatan ristillä?

Vain Karitsan veressä valkaistuissa vaatteissa mennään sisälle taivaallisiin hääsaleihin. Omissa ryysyissä, olivatpa ne nyt sitten minkä nimiset hyvänsä, joudutaan suorastaan heitetyiksi ulkoisimpaan pimeyteen, vaikka olisi mukaan jouduttukin. (Matt. 22: 11—13.) Tästä näemme, kuinka perin välttämätöntä on *uskossa pukeutua* siihen hääpukuun, jonka Herra lahjoitti meille jo pyhässä kasteessa, ja kuinka tärkeätä on valvoa, että tämä puku pysyy puhtaana jokapäiväisen katumuksen ja uudistuksen kautta. Sillä sanotaanhan Sanassa aivan selvästi, että vain ne, jotka jatkuvasti valkaisevat vaatteensa Karitsan veressä, saavat oikeuden käydä sisälle hääsaliin. Heidän kristillisyytensä on, kuten Tuomas Wilcoks sanoo kirjassaan "Hunajan pisarat", *Kristuksen vereen juurtunut*, s.o. he ovat kuolleet omastaan ja *elävät yksin syntien anteeksiantamuksesta.*

Mutta kuinka työlästä onkaan uskoa syntien anteeksiantamukseen!

Paholainenkin antaa meidän harjoittaa luontojumalisuutta kristillisyyden verhossa vaikka kuinka innokkaasti, sillä hän tietää aivan hyvin, *ettei ihminen tule autuaaksi tässä uudestisyntymättömässä tilassaan,* vaikka mitä tekisi. Mutta yritäpäs uskoa, mitä joka jumalanpalveluksessa tunnustat uskovasi, kun alttarilta luetaan kolmas uskonkappale: "Minä uskon Pyhään Henken, . . . syntien anteeksiantamiseen, . . . j.n.e.", niin olet pian havaitseva, kuinka työläs asia on uskoa Herran omat sanat ja lupaukset tosiksi. Siihen ei oma sydämesi eikä sielunvihollinen antaisi sinulle ikinä lupaa.

Ja kuitenkin todistaa Jumalan sana, että me tulemme vanhurskaiksi *ainoastaan uskon* kautta Jeesukseen Kristukseen. Ei luulouskon, ei omatekoisen uskon, vaan Herran Hengen herättämän uskon kautta.

Mistä sitten tiedän, mikä usko on Herran Hengen herättämää uskoa?

Herran herättämää uskoa on sellainen usko, joka syntyy Her-

ran Hengen herättämän mielenmuutoksen ja parannuksen kaipuun yhteydessä. Siellä missä syntyy totista ikävää Herran puoleen, totista halua luopua synnistä ja maailmasta, kyllä siellä aina on mukana Herra itse. Ja missä Hän on mukana, siellä herättää Hän uskomisen ikävää ja antaa myös uskomisen armon. Näin syntyy elävä usko Herran käsissä viipyvässä.

Mutta "herännyt ihminen on hätäinen ja hullu", sanoo Paavo Ruotsalainen.

— — —

On kuin näkisin suuren virran. Toisella rannalla on Turmeluksen kaupunki, toisella Taivaallinen Jerusalem. Näen paljon kansaa virran rannalla pyrkimässä edellisestä jälkimmäiseen. Toiset ottavat asian perin välinpitämättömästi ja kylmästi, katselevat vain ihanaa kaupunkia toisella rannalla ja tuumivat, että olisihan tuonnekin mukava tulla, mutta eivät ryhdy sen vakavampiin yrityksiin. Muutamat taas juoksevat edestakaisin pitkin rantaa. Näkee selvästi, että heillä on hätä. He miettivät, miten päästä yli ja minkälaiset pukimet tuolla kelpaisivat. Astuvatpa joskus veteenkin ikäänkuin aikoisivat omin voimin uida yli virran. Mutta virta on voimakas. Joka omin voimin sen varaan heittäytyy, sen se vie mukanaan — perikatoon.

Näen suuren venheen rannalla, venheen, jonka nimi on: "*Syntien anteeksiantamus*". Näen ihanan Valo-olennon seisovan venheessä ja tarjoavan ilmaista kulkua yli virran. Näen Hänen venheessään vielä joukon ihania hääpukuja, jotka Hän on jo vapaasti lahjoittanut jokaista rannalla olijaa varten.

Mutta "herännyt ihminen on hätäinen ja hullu".

Hän koettaisi mieluummin kaikkia muita keinoja kuin antautuisi näin "armosta" pelastettavaksi. Hänessä asuu aivan kummallinen epäuskon henki ja taipumus omanvanhurskauden rakentamiseen. Armosta, sulasta armosta ei hän vain tahtoisi autuaaksi tulla. Pitäisi olla jotain omaa kerskausta, vaikka sitten kuinka vähän.

Ilokseni näen sinut, lukijani, astuvan Valo-olennon luo. Näen Hänen auttavan sinut venheeseen. Näen Hänen riisuvan pois

sinun saastaiset rääsysi ja pukevan sinut ihaniin taivaallisiin häävaatteisiin, jotka ovat Karitsan veressä valkaistut. Näkymätön kultakruunukin pannaan jo päähäsi, mutta ethän sinä voi näkymätöntä nähdä.

Miten iloisena ja onnellisena sinä hymyiletkään!

Kiitosvirsi ihan huuliltasi kaikuu!

Ei. — Nyt minä näin väärin. Ethän se ollutkaan sinä. *Sinähän yhä juokset edestakaisin tuolla rannalla ja käärit likaisia omanvanhurskauden rääsyjä alastomuutesi verhoksi.* Aivan niin. Sinä yhä koetat pysyä epäuskossasi. Et näy välittävän tuon ihanan Valo-olennon yhä uudistuvista kutsumuksistakaan:

"Pyhä Henki ja Morsian sanovat: 'Tule.' Ja joka kuulee, hän sanokoon: 'Tule.' Ja joka *tahtoo*, hän tulkoon ja joka *janoaa*, hän ottakoon *lahjaksi* elämän vettä."

"Elämän vettä" on saatavissa vain tuolla venheessä, jonka nimi on: "Syntien anteeksiantamus".

Nyt näen venheen irtaantuvan laiturista. Sinä jäät!

Ei! Sinä juokset, ja, katso, — ottihan Herra sinut vastaan. Hän, joka sanoo, ettei heitä ulos ainoatakaan, joka Hänen luoksensa tulee.

Kas niin, nyt olet pelastettu! Nyt *"olet Kristuksessa"*, kun uskot Hänen sanansa ja rentonaan heittäydyt Hänen armonsa varaan.

Nyt olet pelastettu, kun astut venheeseen: *"Syntien anteeksiantamus"*.

Vain siinä pääset virran yli. Mutta siinä pääset varmasti.

Olet puhdas. Hääpuku loistaa ylläsi.

Kaikki entinen on pyyhitty pois! Katso, kaikki on uudeksi tullut!

ANSAITSEMATON ARMAHDUS.

Arkana tuli taannoin luokseni murheellinen sielu. Väsynyt ihmislapsi. Oli joutunut aivan tiepuoleen, ja näytti siltä, ettei milloinkaan enää jaksaisi nousta ja lähteä uudelleen vaeltamaan

Herran tietä. Hän oli omien sanojensa mukaan niin kauheasti pettynyt sekä Herraan että itseensä, ettei epäuskonsa tähden arvellut enää maksavan vaivaa yrittääkään eteenpäin. Hän lausui:

— Luulin ennen, että Herra todellakin on lupaustensa takana ja antaa minulle apuansa, kun sitä vakaasti pyydän. Mutta nyt en enää jaksa uskoa. Olosuhteet kodissani ovat sellaiset, ja varmaan minun luonteenikin on sellainen, että vaikka kuinka yrittäisin vaeltaa tosikristittynä, ei siitä kuitenkaan tule mitään. Lankean kerta kerran perästä ja häpäisen Vapahtajani. Olen pyytänyt polvillani päästä syntieni voittajaksi, mutta yhä suurempaan hätään olen joutunut. Nyt olen kadottanut uskonikin aivan kokonaan. Miksi ei Herra anna minulle sitä voimaa, että voisin voittaa kaikki syntini ja vaeltaa iloisena ja onnellisena Jumalan lapsena voittaen toisiakin Herralle? Nyt päinvastoin tuotan häpeää Hänen nimelleen huonolla kristillisyydelläni ja monilla synneilläni? Minä en jaksa enää vaeltaa synnin orjana.

Tähän tapaan hän puheli.

Otin hyllyltäni Siionin virret ja luin hänelle seuraavat säkeistöt:

"En ole päässyt vieläkään synneistä entisistä,
paits' Jeesusta ei yksikään voi mua päästää niistä.
Siis lankeen jalkais' etehen, ah, anna vaivas' verisen
synteini maksuks' tulla."

"Minut synnin ansa kietoo kokonansa lohdutuksetta.
Huonona, alastonna, aivan avutonna virvoituksetta.
Armoa saan anoa, mutta epäusko painaa.
Apua, Herra, lainaa."

"Mitä tehdä pitää? Kuka neuvon tietää? Ratko irralle,
Jeesus, siteheni. Olen huoneheni tehnyt hiedalle.
Lämmitä ja sytytä tulessasi kylmää mieltä,
poista murhe sieltä."

Näin jatkoin hiljalleen tätä Siionin virsien lukemista, ja sanoin sitten:

— Noinhan ne entisetkin pyhät ovat saaneet valittaa, ja totta puhuakseni, sellainen se on minun oma tilanikin. Te ette voi uskoa, kuinka mielelläni minäkin olisin täysin synnitön ja pyhä. Kuinka ihanaa olisi, jos pääsisi niin Kristuksen kaltaiseksi, ettei yksikään ihminen enää huomaisi pienintäkään puutetta tai tahraa enempää puheissa kuin vaelluksessakaan, Matkatoveri elämäntiellä! Tuon saman vaivan alla minäkin kilvoittelen.

— Pastori, kuinka te sitten voitte jaksaa?

— Toisinaan tekee mieli kysyä aivan samaa itseltään. Minua on koko kristillisen elämäni ajan kiusannut se suunnaton ero Jumalan lupausten ja oman elämäni kokemusten välillä. Kun luvataan elämä ja yltäkyllin, ja missä sitä on? Kun luvataan, että jokainen anova saa, eikä saa voittoa edes tyytymättömyyden ja kiittämättömyyden synnistä. Toisinaan painaa oma huonous niin, ettei luule jaksavansa enää askeltakaan.

Näin että hänen kasvonsa aivan kuin kirkastuivat ja hän kysyi vielä kerran:

— Mutta rovasti, kuinka te sitten jaksatte? Minä olen aivan uupunut näihin taisteluihini oman pahan itseni kanssa. Minusta ei tule sen parempaa, vaikka kuinka koettaisin.

Ja sitten hän kertoi joukon yksityiskohtia, jotka eivät kuulu tähän.

Sanoin silloin hänelle:

— Vasta näissä kiusoissa ja vaivoissa olen minä oppinut ymmärtämään, mitä *armo* todella on. Oli aika, jolloin armo oli minulle melkein pelkkä sana, jumalinen sana. Sitten se alkoi merkitä jonkinlaista Jumalan hyväntahtoisuutta, jota voisi luonnehtia näin: "Armo on sitä, *ettei Herra nyt ole niin turhan tarkka kaikkien pienten syntien suhteen*, kunhan vain pääsuunta on oikea." Joskus ajattelin myös, että armo on se *hyväntahtoinen lisä*, jonka Herra panee kaikkien minun ponnistusteni jatkoksi, jotta siten täyttäisin Jumalan asettaman mitan.

Nyt ymmärrän armon aivan toisin, ja olen sen jo kauan ymmärtänyt.

Armo on samaa kuin rikollisen ansaitsematon armahtaminen.

Tuolla Helsingin kuritushuoneella voi olla mies, joka on tehnyt sellaisen rikoksen, että laki vaatii kuolemanrangaistuksen. Hän lähettää tasavallan presidentille armonanomuksen. Hänet armahdetaan.

Mitä se merkitsee?

Yksinkertaisesti sitä, että hänen kanssaan menetellään *aivan päinvastoin* kuin mitä laki vaatii.

Sitä on myös Jumalan armo. Herra menettelee meidän kanssamme *aivan päinvastoin* kuin mitä jumalallinen laki vaatii. Me olemme rikkoneet ja syntiä tehneet ajatuksin, sanoin ja töin. Olemme tahallisesti rikkoneet. Olemme uskovaisinakin tehneet sitä mikä paha on. Jos Herra nyt menettelisi meidän kanssamme *ansiomme* mukaan, jos Hän rankaisisi yhdenkin synnin niinkuin Hänen pyhyytensä vaatii, olisimme kaikki auttamattomasti kadotettuja. Ei yksikään ihminen pääsisi milloinkaan taivaaseen.

Mutta nyt "Hän ei tee meille meidän syntiemme mukaan, eikä hän kosta meille meidän pahojen tekojemme mukaan". Vaan mitä Hän tekee?

Hän istuu armoistuimella odottaen, että syntinen tulisi Hänen eteensä *armonanomuksensa kanssa.* Sillä Hänellä on valta armahtaa, koskapa Hän on ruvennut syntisen takausmieheksi, Hän on Golgatalla suorittamansa uhrin tähden ostanut kaikki syntiset omakseen omalla pyhällä ja kalliilla verellään. Ja nyt Hän odottaa vain sitä yhtä, että — syntinen tulisi, tunnustaisi vilpittömästi tilansa, toisi kaikki heikkoutensa ja salaisimmatkin lankeemuksensa Hänen kasvojensa valoon ja anoisi *armoa.* Anoisi, ettei hänen kanssaan meneteltäisi niinkuin laki ja oikeus vaatii, vaan että *hän saisi armon,* samanlaisen *ansaitsemattoman* armon kuin ryöväri ristillä.

Kun saa joka päivä alkaa uudestaan suuren, armoa ansaitsemattoman syntisen paikalta, silloin jaksaa. Toivoisin kyllä, että Herra voisi antaa moninkertaisen siunauksen levätä minunkin ylläni ja tekisi minusta sellaisen voittajan, etten enää missään kiusoissa koskaan lankeaisi, mutta kun Hän ei nyt näy voivan sitä tehdä, vaan minun täytyy nöyryytyksekseni ja kurituksek-

seni alituiseen kokea, että syntinen "liha" yhä riippuu minussa kiinni, niin minun täytyy tähän kurjuuteeni ja voimattomuuteeni tyytyä, niin raskasta kuin se onkin. Näin on nyt ainakin minun laitani. Toisilla voi olla paremmin.

— — —

Kun hän oli mennyt pois, tunsin iloa siitä, että olin saanut armon puhaltaa liekkiin heikosti suitsevan kynttilänsydämen, sillä näinhän selvästi, miten uusi toivo loisti hänen katseestaan. Tulin silloin ajatelleeksi, kuinka monia tällaisia suitsevia kynttilänsydämiä onkaan Herran kansan keskuudessa, ihmisiä, joiden tunnustus on: "Sitä hyvää, jota tahdon, en tee. Mutta pahaa, jota en tahdo, sitä harjoitan." (Room. 7.) Eikö tästä voi koskaan päästä pitemmälle? Eikö voi tulla lopulliseksi voittajaksi *kaikista* synneistä?

Minä en ainakaan ole tavannut milloinkaan sellaista ihmistä enkä ole sellaisesta lukenut, joka olisi kokonaan vapautunut *taipumuksesta* syntiin. Ei edes Paavali ollut sellainen. On kyllä aikoja, jolloin ihminen voi olla niin Pyhän Hengen täyttämä, ettei synnillä ole mitään valtaa hänen elämässään, sen olen itsekin kokenut, mutta sitten tulee taas toisia aikoja, erikoisten kiusausten aikoja, jolloin sisäinen turmelus käy tuskalliseksi ja ihminen saa taas huomata, mitä *hän itsessään on. Synnistä* voimme päästä vapaiksi Kristuksessa, Jeesuksen veren voiman ja Pyhän Hengen armon kautta, mutta *syntisyydestä,* lihasta, vanhasta luomuksesta, emme vapaudu tällä puolen kuoleman. Jokaista Herran omaakin vaanii lankeemuksen mahdollisuus, vaanii joka hetki, ja siksi on alituinen valvominen ja rukoileminen tarpeen. Sillä vaikka henki on altis, niin liha on heikko.

Tästä syystä tarvitsemme niin *äärettömän paljon armoa.* Suoranaista armahdusta. Tulla yhä uudestaan itsessään *jumalattomana* vanhurskautetuksi.

Siksi myös rukoilemme: "Langenneet nosta Sinä jälleen!"

— — —

Herra yksin voi langenneen nostaa jälleen; ei tuo raukka pääse omin voimin nousemaan. Hän voi taas pyyhkiä kaikki synnit

pois ja alkaa aivan kuin alusta. Ja näin Hänen täytyy menetellä jokaisen, pyhimmänkin ihmisen, kanssa.

Sinun kanssasi, lukijani, joka monasti ajattelet, ettei tästä sinun parannuksen asiastasi tule yhtään mitään. Ehkä sinäkin saat sanoa: "Sotinut olen kyllä, kuitenkin langennut", ja nyt olet aivan lopullisesti uupunut ja tiepuoleen jäänyt ajatellen:

— Kristillisyys on minulle työläs ja vaikea asia. Kyllä lienee parasta siitä kokonaan luopua.

Nosta silmäsi Kristukseen! Lähetä uusi täydellisen armahduksen anomus Hänen armoistuimensa eteen. Älä tulekaan ansioinesi ja mahdollisuuksinesi. Sinulla ei ole mitään, johon voisit puolustukseksi vedota.

Pyydä *pelkkää armoa*, pelkkää armahdusta, *ansiottoman, täydellisesti ansiottoman* armahtamista.

Katso yksin Jeesukseen ja turvaa Hänen lupauksiinsa!

Ja kun sitten Herran Henki Jumalan Sanan kautta vakuuttaa sinulle, että kaikki mennyt on pyyhitty pois, silloin saat kokea, että Hän nostaa langenneen jälleen tielle ja armahtaa kuolemaantuomittuja *sulasta armosta.* Hän ei milloinkaan tähän väsy. Yhtä monta kertaa kuin syntinen esittää armahdusanomuksensa Hänen armoistuimensa edessä, yhtä monta kertaa hänet armahdetaan.

Ellei niin tapahtuisi, hukkuisi jokaikinen meistä helvettiin!

Mutta niin tapahtuu Herran oman lupauksen mukaan.

PELASTUSVARMUUS kuuluu erottamattomasti elävään kristillisyyteen. Hengellisen tylsyyden ja huolettomuuden tilassa voivat ihmiset tyytyä jonkinlaiseen jumalisuuteen ja hurskasteluun, jossa heillä ei ole mitään todellista pelastusvarmuutta, mutta kun sielu todella herää ja joutuu elävän Jumalan käsiin synteineen, silloin se ei rauhoitu muusta kuin siitä tietoisuudesta, että on saanut kaikki syntinsä anteeksi. Tämä havaitaan aina, kun herätyksen tuulet, Pyhän Hengen tuulet, todella alkavat kansaa ravistaa.

Jos kysyisimme, mikä oli polttavin kysymys *Paavo Ruotsalaisen* hengellisessä elämässä, on vastaus: *"Pelastusvarmuus"*. Tämä kysymys vei hänet aikoinaan mielipuolisuuden rajamaille. Tämä kysymys pani hänet tekemään tuon pitkän matkan Iisalmen tuolta puolen Jyväskylään seppä Högmanin luo. Kun tämä kysymys sitten laukesi hänen omalta kohdaltansa, tuli hänestä se suuri ja armoitettu sielunhoitaja, jona hänet tunnemme. Löydettyään itse tien saattoi hän opastaa toistenkin jalkoja "rauhan poluille".

Kysymys pelastusvarmuudesta onkin koko protestanttisen kristillisyyden tärkeimpiä kysymyksiä, sillä Lutherin uskonpuhdistus johtui valtavalta osalta siitä, että hänen armottoman synnin kanssa kamppaileva sielunsa ei voinut löytää rauhaa sillä tiellä, jolle katolinen kirkko ihmisiä ohjasi, vaan vaati sellaista

pelastuskokemusta, jossa Jumalan lapsen oikeus tuli hänelle eläväksi todellisuudeksi. Tämän hän löysi, kun oppi *uskonvanhurskaudesta* kirkastui hänelle.

Siellä missä tänäkin päivänä Jumalan tuulet puhaltavat, sukeltautuu kysymys pelastusvarmuudesta aina uudestaan esiin. Missä tämä kysymys ei sieluja vaivaa, siellä voidaan varmasti todeta hengellistä kuolemaa kaiken jumalisen muotomenon alla. Tyydytään ihmiskeskeisiin, isiltä perittyihin hurskauden muotoihin, mutta todellinen sielunhätä on tuntematon. Uinutaan väärän rauhan, omatekoisen rauhan varassa, ilman elävää Hengen todistusta lapsioikeudesta.

Niinkö sinunkin laitasi on, hyvä lukijani!

Olethan toki vähän jumalinen? Harrastat hengellisiä asioita? Eristäydyt fariseusten tapaan kaikesta maailman ulkonaisesta menosta ja pidät tiukasti kiinni peritystä hurskaudestasi?

Mutta sydämesi on aivan muuttumaton.

On vain kuin jumalisuuden takki olisi puettu yllesi, ja se takkikin on vielä ostettu "valmiiden vaatteiden kaupasta" eikä edes tehty sinun henkesi mittojen mukaan. Sen jumalisuuden turvissa sitten toivot taivaaseen pääseväsi, mutta — kuinka käynee? Sanoisin sinulle seppä Högmanin sanan Paavo Ruotsalaiselle, jos nimittäin tilasi on tällainen:

— Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki — *Kristuksen sisällinen tunteminen.*

Tämän kansa puuttuu myös pelastusvarmuus.

Kun Paavo itse oli tämän löytänyt, saattoi hän silloin tällöin tehdä ihmisille kysymyksen:

— Kuinkas nyt kävisi, jos tuossa paikassa pääsi pantaisiin piilun alle

Tällä sanalla hän tahtoi ahdistaa ihmisiä etsimään pelastusvarmuutta.

Toisilta hän saattoi kysyä:

— Missä passi?, tarkoittaen tällä Hengen todistusta lapsioikeudesta.

Niin, kallis lukijani, kuinka kävisi, jos äkkiä kuolema kohtaisi

tai tulisi Herra? Onko asiasi selvät Herran kanssa? Onko sinulla passi, Hengen todistus?

Tiedätkö olevasi Jumalan lapsi, ihminen, joka on siirtynyt pimeydestä valoon, saatanan vallasta Kristuksen omaksi, joka on saanut autuaan perintöosan pyhitettyjen joukossa?

On perin kohtalokasta väheksyä tätä todistusta. Se johtaa tavallisesti hengellisen kuoleman esikartanoihin. Sillä yksin Henki tekee eläväksi, ja missä Hänen välittämäänsä armoa väheksytään, sieltä Hän vetäytyy pois, ja silloin tulee penseys ja kuolema.

— — —

On tietysti selvää, ettei pelastusvarmuus ole mikään autuuden *ehto*, se kun päinvastoin on pelastuksen *seuraus*. Täytyyhän toki ensin olla pelastettu, ennen kuin voi omistaa pelastusvarmuuden. *Sen tähden on mahdollista olla pelastettu, vaikkei omistakaan pelastusvarmuutta.*

Mutta toiselta puolen on myös varmaa, että todellisesti pelastettu ihminen ikävöi aina varmuutta ja saa aina lahjaksi Herralta varmuuden, jos vain sitä etsii. Koko Uusi Testamentti on kuin lakkaamaton todistus siitä, kuinka mielellään Herra antaa pelastusvarmuuden jokaiselle sitä etsivälle. On siis tullut jotain perin kieroa sen ihmisen hengelliseen elämään, joka pitää halpana pelastusvarmuuden etsimisen, vaikka Herra sen niin mielellään hänelle suo. Hänhän on luvannut antaa Pyhän Hengen jokaiselle sitä anovalle (Luuk. 11: 13), ja Pyhän Hengen mukana seuraa todellinen pelastusvarmuus. Vasta Henki sinetöi Jumalan lapsen, antaen lapseuden hengen, joka huutaa: "Abba, isä." Hän itse on "passi", s.o. vakuus. (Efes. 1: 13, 14.)

Siksi muodostuukin kysymys pelastusvarmuudesta kysymykseksi:

Oletko sinä saanut Pyhän Hengen?

Paavali kirjoittaa: "Jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole Hänen omansa" (Room. 8: 9).

Näin olennaisesti kuuluu siis pelastusvarmuus elävään kristil-

lisyyteen. Vaikkei se olekaan pelastuksen *ehto*, on se kuitenkin todellisen pelastuksen *seuraus*.

— — —

On perin mielenkiintoista tarkata, mikä merkitys tällä kysymyksellä on ollut eri uskonnollisten suuntien syntymiseen.

Olemme jo maininneet, että Paavo Ruotsalainen sai tämän varmuuden voimakkaan Pyhän Hengen vuodatuksen kautta, saatuansa viimeinkin katseensa irti itsestään ja kiinnitetyksi yksin Kristukseen. Siihen auttoi häntä Wilcoksin kirja "Hunajan pisarat" ja seppä Högmanin todistus.

Hedberg löysi varmuuden pitkän etsimisen jälkeen, päästyään viimein irti kaikesta omatekoisesta jumalisuudesta ja kiinni yksin Sanan todistukseen.

Renqvist löysi pelastusvarmuuden ja rauhan yhä pitkittyvässä rukouksessa. Kesti kauan, ennenkuin lopullinen varmuus valtasi hänen sielunsa, joidenkin todistusten mukaan vasta hänen Sortavalassa ollessaan.

Laestadiolaisen suunnan piirissä pyritään antamaan tämä varmuus äänellisen synninpäästön tukemana, vaikka Laestadius itse löysi sen välittömästi Herran kasvojen edessä ollessaan erään lappalaistytön todistuksen johtamana.

Kokemus on syvimmältään *kaikilla sama*, mutta tiet, jotka johtavat tähän kokemukseen kunkin sisäisen tarpeen, luonteenlaadun ja olosuhteiden mukaiset. Jos tämä ymmärrettäisiin, vältyttäisiin monista erimielisyyksistä.

Jumala on teissään vapaa.

Tuuli puhaltaa, mistä se tahtoo ja miten tahtoo, ja jos sinä tahdot määrätä miten ja missä se saa puhaltaa, niin menetät Herran "tuulen" kokonaan. Henkeä ei komenneta.

Jumala rakastaa alkuperäistä, mutta vihaa jäljennöksiä, sillä niissä on aina jotain valhetta.

Siksi ei meillä ole ollenkaan tarpeen kokea pelastuksen todellisuutta ja sitä seuraavaa pelastusvarmuutta jonkin ennakolta määrätyn kaavan mukaan. Päinvastoin. Jumalan tie eri ihmis-

ten sydämiin on aina jossain määrin erilainen. Tärkeintä vain on se, että se todella on Jumalan tie.

— — —

Pari kaikille yhteistä piirrettä voimme kuitenkin havaita tässäkin suhteessa rupeamatta kuitenkaan niistä rakentamaan "taivaan tikapuita".

Pelastusvarmuuden voi saada vain se, joka *todella on pelastettu.* On nurinkurista alkaa etsiä varmuutta, ennenkuin itse on todella pelastettu.

Pelastettu on vain se, joka on löytänyt koko *autuutensa yksin Kristuksessa.* Sellainen ihminen on aina syystä tai toisesta todella tullut hätään tilastansa, ja tässä hädässänsä paennut Kristuksen turviin.

Usko syntien anteeksiantamukseen avaa lopulta taivaan, ja tämä usko tuo myötänsä vapautuksen kaikesta entisestä ja pukeutumisen Kristuksen vanhurskauteen.

Näin syntyy uusi luomus, jonka Herra sinetöi Pyhällä Hengellään.

Ihana pelastusvarmuus täyttää sielun.

— — —

Lukijani, uskotko sinä syntien anteeksiantamukseen?

Martti Luther todistaa omasta kokemuksestaan:

"Missä syntien anteeksiantamus on, siellä on elämä ja autuus."

Lisäämme: ja missä elämä ja autuus on, siellä on myös aina pelastusvarmuus.

Silloin olet todella pelastettu?

PELASTUKSEN TIE.

Iltakokous oli päättynyt. Sali oli jo tyhjentymässä. Luokseni tuli kolmenkymmenen korvilla oleva nuori nainen ja pyysi yksityistä keskustelua. Istuuduimme salin nurkkaukseen. Ja hän alkoi tähän tapaan:

— Olen uskonnonopettajatar. Pienestä pitäen ovat nämä hengelliset asiat kiinnostaneet minua. Kun tulin ylioppilaaksi, oli

elämänkutsumukseni ilman muuta selvä. Minusta tuli uskonnonopettajatar. Mutta minulla ei ole koskaan ollut todellista rauhaa eikä pelastusvarmuutta. Olen ollut mukana monissa kokouksissa, myös monissa ylioppilaskokouksissa, mutta en ole löytänyt sitä, mitä kaipaan. Nyt tulin tänne siinä toivossa, että viimeinkin löytäisin sen, mistä olen kuullut niin monen todistavan ja minkä olen niin monen nähnytkin omistavan. Mutta nyt näyttää tämä kokous päättyvän. Huomenna on ehtoollisella käynti ja ylihuomenna matkustan taas kotiin. Ja sama tyydyttämätön kaipuu on rinnassani. Miksi minä en voi löytää sitä, minkä niin monet muut ovat löytäneet, täydellisen rauhan ja ilon Jumalassa?

Istuin hetken hiljaa ja sanoin sitten:

— Se, mitä te kaipaatte, on *Pyhän Hengen todistus.* Yksin Hengen sisäinen todistus voi antaa teille todellisen rauhan ja hiljaisen ilon. Ei mikään muu. Ei mikään uskonnollisuus, ei jumalisuuden harrastus, ei rukoukset eivätkä kokoukset.

Tässä edessäni on ihmisielu, joka oli samanlaisella matkalla kuin Paavo Ruotsalainen seppä Högmanin luona. Samanlaista rauhaa ja varmuutta etsivä sielu, jolle seppä sanoi: *"Yksi sinulta puuttuu ja sen mukana kaikki: Kristuksen sisäinen tunteminen."* Ja Kristusta ei voida sisällisellä tavalla tuntea muutoin kuin Pyhän Hengen kautta. Hengen sisäinen todistus tuo mukanaan elävän Kristuksen tuntemisen. Tuomas Wilcoks kirjoittaa kirjassaan "Hunajan pisarat": "Ennenkuin Kristus sinun sisääsi astuu, ennen ei kadotuksen tuomio totisesti sisästäsi pakene, mutta kussa vielä kadotus on, siellä on sydämen kovuus."

Kysyin häneltä:

— Onko teille pelastuksen tie selvä?

Hän hymyili:

— Luulen olevan. Olenhan suorittanut yliopistossa uskonnonopettajattaren tutkinnon ja toiminut jo itse monta vuotta opettajattarena.

Minä hymyilin vuorostani ja sanoin ystävälliesti:

— Ja kuitenkin saattaa teille pelastuksen tie olla aivan hämärässä. On pappeja, tohtoreita, professoreja ja piispoja, jotka

ovat suorittaneet paljon suurempia tutkintoja kuin me molemmat yhteensä, mutta — pelastuksen tietä he eivät tunne. Saanko tehdä teille aluksi kolme kysymystä?

Häntä näytti huvittavan tämä tutkinto.

— Te ette voi löytää rauhaa ja iloa Jumalassa ettekä elävää pelastuvarmuutta, ellei teillä ole ensin selvillä pelastuksen tie.

— *Ymmärrättekö, mitä armo merkitsee?*

— Armo? Kyllä luulen ymmärtäväni.

— Mahdollisesti. Mutta minun täytyy tunnustaa teille, että minä olin jo monta vuotta ollut kristitty, niin, olinpa ollut pappikin ja saarnannut armosta tuhansille ihmisille, enkä kuitenkaan itse vielä ollut oikein käsittänyt, mitä armo on. Ja oikea käsitys armon luonteesta ja laadusta on aivan välttämätön, sillä *pelastuksen tie on armon tie.* Luemmehan Ef. 2: 8: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, jottei kukaan kerskaisi."

— Kyllä minä tuon lauseen hyvin tunnen.

— Mutta oletteko sen myös *eläneet?* Oletteko henkilökohtaisesti sen *kokeneet?*

Hän istui hiljaa ja minä jatkoin:

— Armon oikeaan käsittämiseen tarvitaan todella *salattua* viisautta, kuten Paavo Ruotsalainenkin sanoo. Kristillisen vaellukseni alkutaipaleella arvelin, että Jumalan armo merkitsi jonkinlaista Jumalan hyväntahtoisuutta kaikkia ihmisiä kohtaan, mutta erikoisesti niitä kohtaan, jotka tahtovat olla Hänen omiansa. Siihen aikaan käsitin pelastuksen tien niin, että kun minä yritin parhaani saavuttaakseni sen täydellisyyden, jonka Herra vaatii, ennekuin Hän voi päästää minut kirkkauteen, niin *armo on se hyväntahtoinen lisä,* jonka Jumala sitten armossaan lisää minun ponnistuksiini, jotta mitta tulisi täydelliseksi.

Havainnollistuttaakseni asiaa käytän kuvaa.

Ajatellaan, että taivaaseen pääsee vain kolme metriä pitkiä ihmisiä. Nyt en parhaalla ponnistuksellakaan ole pitempi kuin metri ja seitsemänkymmentäkahdeksan senttimetriä. Armo on nyt se, mitä tuosta kolmen metrin mitasta puuttuu. Armo mer-

kitsisi siis sitä *lisää*, minkä Herra pani täyttämään taivaskelpoisuuteni vajamittaisuutta.

— Oletteko koskaan ajatellut armosta tähän tapaan?

Hän istui hiljaa miettien.

— Oletteko koskaan erehtynyt pitämään pelastusta Jumalan ja teidän *yhteistyönne tuloksena*, nimittäin niin, että kun te ensin teette parhaanne, niin sitten Herra armossaan antaa anteeksi sen, mihin ette kykene?

Hän ei vastannut mitään, mutta huomasin, että ajatus teki voimakasta työtä hänessä.

— Katsokaapas, monet luovat itsellensä tällaisen pelastuksen tien:

Ensin he itse käännyttävät itsensä, tekevät ratkaisun ja ratkaisuja, antavat itsensä Herralle, kerta toisensa jälkeen, panevat pois syntejä minkä voivat, tunnustavat syntejänsä, alkavat rukoilla, lukea Raamattua, pitää aamuvartiota, käydä kirkossa ja kokouksissa, harrastaa Jumalan valtakunnan työtä, sosiaalista työtä, hyväntekeväisyyttä j.n.e. Ja kun he sitten ovat näin *omasta puolestaan* tehneet kaikkensa, odottavat he, että *Jumala puolestaan* tekee kaikkensa: antaa heille armon, s.o lukee heille Kristuksen tähden hyväksi sen, mikä puuttuu.

— Niin juuri minä olen ajatellut, hän nopeasti sanoi.

— Mutta, hyvä neiti, eihän tämä ole mikään *armon tie*. Tämähän on *ansion* tie. Tässähän ihminen tekee, minkä hän voi, ja odottaa ponnistustensa palkaksi Jumalan hyväntahtoista suhtautumista hänen pyrintöjensä vakavuuteen. Tämähän on n.s. synergismiä, Jumalan ja ihmisen yhteistyötä sielun pelastukseksi. Ei kukaan voi tällä tiellä löytää rauhaa ja pelastusvarmuutta, sillä sillä tiellä ei ole mitään lupausta. Se ei ole Jumalan pelastustie. Luther yritti aikoinaan löytää Jumalan juuri tällä tiellä, mutta päätyi täydelliseen epätoivoon. Monet muut ovat hänen tavallaan yrittäneet ja aina yhtä huonoin tuloksin. Koko katolinen kirkko kulkee tällä tiellä ja lukemattomat protestantit. Viime aikoina olen tavannut esim. joitakin Oxfordin ryhmäliikkeeseen lukeutuvia, jotka ilmeisesti ovat tällä omien tekojen tiellä.

En suinkaan sano tätä kaikista tähän liikkeeseen kuuluvista, mainitsen vain, että olen sielläkin, ja *juuri siellä*, tavannut tällaisia siveellisen eli moraalisen uudistuksen tahtoihmisiä, joille Jumalan armo Kristuksessa on aivan hämärässä.

— Olen ollut heidänkin kokouksissaan, mutta en ole löytänyt rauhaa sillä tiellä.

— Ei yksikään, joka perustautuu lain töihin, voi löytää rauhaa.

— Mutta eiväthän ne ole lain töitä, nehän johtuvat halusta olla kaikessa kuuliainen Herralle.

— Mutta sitähän juuri lain teot ovat! Ne saattavat muodollisesti vaihdella fariseusten piirissä, katolisen kirkon vaatimuksissa tai ryhmäliikkeen ”neljän ehdottoman” edessä, mutta pohjaltaan ne kaikki kumpuavat samasta lähteestä. *Kaikissa niissä yritetään saada ”vanha luomus” taivaskelpoiseksi Jumalan armon avulla.* Erilaisia vivahduksia on lukematon määrä, mutta pohjimmaltaan ollaan täydellisessä ristiriidassa Paavalin julistaman evankeliumin kanssa, jonka mukaan *”vanhan luomuksen” täytyy kaikkine jumalisuudenharjoituksineen tulla tuomituksi kuolemaan* ja kaikkine himoineen ja haluineen ristiinnaulituksi, vasta sitten syntyy uusi, joka voi vaeltaa puhtaudessa ja pyhyydessä. *Tässä tahdotaan tehdä eläväksi jotain, jonka Herra tahtoo lyödä kuoliaaksi*, eikä sellaisella tiellä voi kukaan löytää rauhaa. Se tiehän on kokonaan vastoin Jumalan tahtoa.

— Eikö Jumala sitten vaadi meiltä mitään?

— Kyllä. Hän vaatii — *kaikki!* Hän vaatii, että teidän pitää *kuolla!*

Havaitsin tämän nuoren naisen käyneen aivan neuvottomaksi, samoin kuin Nikodeemus kävi kuullessaan Jeesuksen suusta sanat:

”Totisesti, totisesti Minä sanon sinulle: jos ihminen ei uudestisynny (synny ylhäältä, vedestä ja Hengestä), ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa eikä päästä sinne sisälle.”

Hän siveli kädellään otsaansa ja kysyi:

— Minkälainen sitten on Jumalan pelastuksen tie?

— Se on *armon* tie.

— En minä ymmärrä.

— Kyllä te sen ymmärrätte, kunhan vain Pyhä Henki pääsee teille valaisemaan Jumalan Sanan ja sydämenne sisäisen tilan. Tiedättekö, että te juuri tuossa istuessanne olette *tuomittu*, täydellisesti tuomittu, sekä sisäisen tilanne että ansionne mukaan. Ei, että te kerran *tulette* tuomituksi, vaan te *olette jo* tuomittu. Jeesus sanoo: "Joka ei usko, hän *on jo* tuomittu." Te olette matkalla kadotukseen, helvettiin, tulijärveen, Raamatun todistusten mukaan, ellei Jumala saa teitä todella pelastaa ja pelastaa sulasta armosta. Teissä itsessänne ei ole mitään hyvää, kun teidät asetetaan Jumalan pyhyyden kirkkauteen. Kun Paavali joutui tähän kirkkauteen, Paavali, tuo todella valittu ase Herran kädessä, tunnusti hän:

"Minussa, se on minun lihassani, ei asu mitään hyvää."

"Minä olen halvin apostoleista, halvin kaikista pyhistä, suurin syntisistä."

Näin hän valittaa jouduttuaan katsomaan itseänsä, omaa sydäntänsä, elämäänsä, vaellustansa, työtänsä, niin, kaikkea Jumalan pyhyyden valossa. Sen kirkkauden valossa valittaa jokainen ihminen Lutherin lailla: "Minä kadotettu ja tuomittu ihminen."

Ennenkuin Pyhä Henki voi valaista ihmiselle Jumalan armon pelastuksen tien, täytyy Hänen ensin näyttää hänelle, millainen ihminen on Jumala silmillä katsottuna ja millainen hänen todellinen tilansa on. Vasta se, joka todella joutuu sielun *hätään*, alkaa kaivata sielun *pelastusta*. Ei kukaan muu.

— Minä ainakin toivoisin, että minun välini Herran kanssa tulisivat todella selviksi.

— Silloin Herran täytyy päästä armahtamaan teidät *sulasta armosta. Ja nyt tulemme kysymyksemme eteen: "Mikä armo todella on?"*

— Minä näen teidän seisovan hirsipuun alla, hirttosilmukka jo kaulassa. Teille on luettu kuolemantuomio. Te olette tehnyt majesteettirikoksen. Te olette rikkonut Jumalan selvät käskyt.

Te olette syyllinen ei ainoastaan mielenlaatunne, vaan myös suoranaisten tekojen kautta. Ja teidän omatuntonne tunnustaa, että tuomio on oikea.

Mutta juuri kun pyöveli tarttuu hirttonuoraan, tulee Kuninkaan lähetti. Hän ojentaa pyövelille paperin. Siinä ovat sanat:

"Täydellisesti armahdettu."

Toimitus keskeytetään. Teidät viedään pois. Vankipuku riisutaan yltänne. Saatte uudet vaatteet. Ja te palaatte kuoleman portilta elämään.

Ymmärrättekö nyt, mitä armo merkitsee?

Ensiksikin, että teidät *tutkitaan*, ja näin paljastetaan teidän todellinen tilanne Jumalan pyhyyden ja kirkkauden edessä. Siinä ei katsota pienintäkään syntiä "läpi sormien". Kaikki asetetaan Jumalan vanhurskauden valoon.

Sitten teidät *tuomitaan* täydellisesti ansionne mukaan, ja tuomio kuuluu: iankaikkinen kadotus.

Kun nyt tunnustatte näin saamanne tuomion täysin oikeaksi ja noudatatte annettua kehoitusta lähettämällä Kuninkaalle armonanomuskirjelmän, tapahtuu se ihme, että Kuningas armahtaa teidät ja te saatte *täydellisen armahduksen.*

Nyt te olette kokonaan vapaaksi julistettu. Kaikki mennyt on annettu anteeksi, niin, paljon enemmän, se on pyyhitty pois, eikä sitä enää muisteta.

Tämä on armoa.

— Oletteko koskaan katuvana ja parannuksen haluisena syntisenä pyytänyt armoa?

— Olenhan minä rukoillut.

— Sitten tulee toinen asia, jonka oikea käsittäminen on yhtä tärkeätä kuin armon. Armo on Jumalan lahja, joka annetaan rikkojalle. Siinä Jumala menettelee syntisen kanssa aivan päinvastoin kuin hän ansaitsee. "Hän ei tee meille meidän syntiemme mukaan, eikä kosta meille meidän pahojen tekojemme mukaan."

Minkä tähden?

Meidän tekojemmeko tähden?

Mutta nehän ovat pohjaltaan kaikki syntisiä. Sillä huono puu, ”itsekäs minä”, kantaa huonoa hedelmää. Siksi juuri ”minä” tuomitaankin kuolemaan katumuksessa ja parannuksessa. *Vain mielensä muuttanut syntinen saa armon. Katumaton ei koskaan!*

Millä perusteella?

Katumuksensako tähden? Parannuksensako tähden? Rukousten, tekojen, antautumisensako tähden?

Se voi siltä näyttää, mutta se ei ole niin.

Katuva syntinen saa armon vain *Kristuksen veren tähden.*

Kuningas armahtaa rikkojan poikansa ansion tähden. Venäjän tsaari Nikolai II antoi suuren armahduskirjan silloin, kun hänelle syntyi perintöruhtinas.

Jumala armahtaa katuvan syntisen vain sillä perustuksella, että tämä *vetoaa* Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, *veren ansioon,* joka Golgatalla vuodatettiin koko maailman syntien sovitukseksi. Se, joka vetoaa tämän veren armoon, saa kokea tämän veren voimaa.

Toinen tärkeä kysymys on siis:

— *Ymmärrättekö, mikä arvo Kristuksen verellä on syntisen armahtamisessa?*

Hän istui hiljaa eteenpäin kumartuneena, kasvot käsiin kätkettyinä. Minä jatkoin hiljaisella äänellä. Sali oli jo tyhjentynyt. Useimmat lamput olivat jo sammutetut. Siellä, myöhäisen illan hämärässä, hiljennyimme hiljaa katselemaan Häntä, josta Runeberg lausuu:

> ”Ristillä Hän, ainokainen, joll’ on rakkaus rajaton,
> pyhä, puhdas Karitsainen, kaikkein tähden kuollut on.
> Vihollisen, ystävän. Kaikkein tähden yksin Hän.
> ’Tulkaa kaikki’ — lupajaapi.
> Kärsii, — muita lohduttaapi.”

— Meillä Suomessa on opittu viime vuosina antamaan *uhriverelle* enemmän arvoa kuin ehkä milloinkaan ennen. *Jeesuksen Kristuksen veri on uhriveri.* Siksi sen arvo on pyhän Jumalan silmissä sanomattoman suuri. Kun Suomen nuoret miehet uhrasivat verensä isänmaan puolesta, ostivat he sillä meidän kansal-

lemme oikeuden ja mahdollisuuden elää. Ilman heidän uhrivertaan olisi koko kansamme jo tuhoutunut.

Jeesus Kristus osti uhriverellään syntiselle ihmiskunnalle oikeuden elää. Ilman tätä uhriverta se hukkuisi ja tuhoutuisi synteihinsä.

Sanat "Kristuksen veri" merkitsevät siis rakkaudessa toisten puolesta uhrattua elämää, jotta näille aukenisi mahdollisuus päästä Jumalan pyhään kirkkauteen pyhinä ja puhtaina.

Siksi on *veri ainoa pelastuksen tie.*

Ulkopuolella verta ei ole muuta kuin tuomio ja kadotus, sillä siellä on saastaisuus ja synti.

Jumalan pelastustie käy veren kautta. Ilman verta ei ole mitään sovitusta. Ja ilman sovitusta on vain tuomio ja kadotus.

Hän nosti päänsä, katsoi minuun ja sanoi:

— Minä en ole koskaan ymmärtänyt tuota puhetta verestä enkä osaa varmaan nytkään antaa sille oikeata arvoa.

— En minäkään. Mutta se ei olekaan pelastumisen ehto. Kysymys on siitä tahdotteko te puolestanne tunnustaa Kristuksen verelle *sen* arvon, minkä *Jumala* sille antaa. Raamattu todistaa, että se on Jumalan silmissä niin kallis, että se riittää koko maailman syntien sovitukseksi. Oletteko puolestanne valmis tunnustamaan tämän Jumalan todistuksen todeksi ja panemaan siihen täyden luottamuksenne?

— Olen kyllä.

— Uskotteko siis, että vaikka teidän syntinne olisivat veriruskeat, mutta kun te vetoatte siihen arvoon, mikä tällä verellä on Jumalan silmsisä, Hän heti paikalla antaa teille *tämän veren tähden* kaikki synnit anteeksi?

— Kyllä Jumala voi sen tehdä.

— Uskotteko myös, että Hän tahtoo sen tehdä?

Hän istui hiljaa.

— Ei teidän ansiollisuutenne ja mahdollisuutenne, vaan Kristuksen rakkauden ja uhrikuoleman tähden.

— Kyllä minä sen uskon.

Se tuli niin heikosti ja arasti aivankuin monen epäilyksen saattamana.

— Sitten vielä kolmas asia.

Tällä verellä on ihmeellinen voima. Ilmestyskirjassa kerrotaan, että se valkopukuinen joukko, joka kerran pääsee Jumalan kirkkauteen, ylistää tapettua Karitsaa. Sitä ylistysvirttä nimitetään *uudeksi virreksi. Eikä kukaan muu osannut sitä laulaa kuin ainoastaan nämä valkopukuiset, jotka olivat valkaisseet* vaatteensa Karitsan veressä.

Herran omat tunnetaan siitä, osaavatko he laulaa tätä uutta virttä Karitsan veren voimasta. *Ken ei sitä osaa, hän ei ole Kristuksen oma.* Hän on "laittomuuden tekijä" silloinkin, kun hän Jeesuksen nimessä tekee ihmeellisiä voimatekoja.

Se evankeliumi, jonka ydin ei ole Kristuksen veren voima, on "toinen evankeliumi" kuin Raamatun, Jeesuksen, Paavalin, Lutherin ynnä kaikkien muiden Herran Hengen lähettämien lähettiläiden evankeliumi.

Tällä verellä on ihmeellinen voima. Sen veren voimasta on valkopukuisten joukossa sellainen murhaaja kuin Saulus Tarsolainen, sellainen portto kuin Maria Magdalasta, sellainen kieltäjä kuin Pietari ja monet tuhannet, jopa miljoonat muut, joiden synnit olivat veriruskeat. Mutta tämän veren voimasta heidät oli:

— Ensiksikin: *armahdettu jumalattomina,* niin että olivat saaneet anteeksi kaikki syntinsä. Eikä vain sitä. Synnit oli kokonaan pyyhitty pois kuin liitukirjoitus mustalta taululta. Ne oli pyyhitty pois kuin sumu. Niitä ei ollut enää. Eikä niitä enää muisteta. Ne ovat kun niitä ei olisi milloinkaan tehtykään!

Ihmeellinen veri!

— Toiseksi: *puhtaaksi pesty kaikesta entisestä.* Ei ollut enää pienintäkään tahraa jäljellä. Tietysti oli jäljellä "liha", joka aina sotii henkeä vastaan niin kauan kuin ihminen täällä maan päällä vaeltaa. Syntisyydestään ei yksikään syntinen pääse ennen kuolemaansa, vaikka hän pääseekin synneistään. Veri pesee tietoiset synnit pois, mutta syntisyys, *syntinen luonto* jää jäljelle

kuolemaan asti. Siksi jokapäiväinen katumus ja parannus tarpeen. Ja samoin veren puhdistus. Vain Kristuksessa ollen, vain veren puhdistuksen alla ollen säilytään joka hetki puhtaana.

Ihmeellinen veri.

— Kolmanneksi: *päästetty kaikista synneistä.* Ilmestyskirjan 1: 5:ssä me luemme: ”Häneltä, joka meitä rakastaa, ja on *päästänyt* meidät synneistämme *verellään.”*

Me emme tarvitse ainoastaan anteeksiantoa ja puhdistusta, me tarvitsemme myös *päästä synneistämme.*

Ja tiedättekö nyt, miksi ette ole löytänyt rauhaa ettekä iloa Jumalassa, ette pelastusvarmuutta ettekä sitä, mitä sielunne kaipaa?

Te ette ole saaneet päästöä pahasta omastatunnostanne.

”Mutta ennen ei totisesti kadotuksen tuomio sisältäsi pakene, ennenkuin Kristus sinun sisääsi astuu”, kirjoittaa Tuomas Wilcoks. Ja minä jatkoin:

— Te olette nyt kuin ihminen, joka yli kymmenen vuotta on koettanut vaeltaa Kristuksen askelissa, *vetäen raskasta kivikelkkaa perässään.* Joka päivä on siihen kasaantunut uusia kiviä. Ja nyt teidän syntinne kuorma on tullut ylen raskaaksi.

Aiotteko nyt lähteä täältä kokouksesta pois yhä edelleen raahaten raskasta kivikelkkaanne?

— Se on ylen työlästä hommaa erittäinkin näin kesän aikana, sanoin hieman leikillisesti.

— Miten minä siitä pääsisin?

Se tuli jälleen niin arasti ja epäröivästi.

— Kyllä pääsette. Minä olen nyt koettanut osoittaa teille pelastuksen tien. *Se käy läpi Kristuksen uhriveren.* Nyt on teidän vuoronne puhua. Purkakaa nyt se kuormanne tähän salin lattialle ja sallikaa minun antaa teille tänä iltana tässä paikassa täydellinen synninpäästö. Sillä Jeesus sanoo (Joh. 20: 21—23):

”Rauha olkoon teille. Samoin kuin Isä on lähettänyt minut, lähetän minä teidät.” Ja tämän sanottuaan Hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: ”Ottakaa Pyhä Henki. Joille te annatte-

synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksi annetut; joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

— Uskokaa, että minulla, Kristuksen palvelijana, on myös tämä *valta* tänä iltana?

— Uskon.

— No, nyt minä olen puhunut näin pitkään. Tässähän on mennyt melkein tunti, Nyt on teidän vuoronne puhua. Nyt minä istun hiljaa ja kuuntelen. Kertokaa nyt kaikki, mikä teitä painaa. Purkakaa nyt koko kuormanne. Te olette nyt taivaan ovella. Herra kutsuu teitä. Hän odottaa teitä. Tästä illasta voi tulla teille iäisyysratkaisun hetki, josta vielä kerran taivaassa Jumalaa kiitätte.

Syntyi vaitiolo. Tunsin, että Herra oli läsnä. Saatana oli myös läsnä. Nyt käytiin kamppailua ihmissielusta. Herra itse oli Sanansa ja Henkensä kautta päästämässä irti pimeyden vallan sitomaa sielua.

Ja nyt hän alkoi kertoa. Ihan lapsuudesta asti. Kuuntelin hiljaa ja rauhallisesti sanoen vain silloin tällöin jonkun sanan väliin.

— Kyllä minä tuon tunnen.

— Kyllähän minuakin on tuossa kiusauksessa riepoitettu.

— Samaa tuskaa olen minäkin tuntenut.

Näin myötäilin hiljalleen, tuntien, että tässä on kaksi syntistä sen Mestarin edessä, josta Runeberg niin ihanasti kirjoittaa:

"Jeesus Kristus, ainoani, ilon' on ja autuuten'.
Kenpä niin mun parastani tahtoisi ja tietäis', ken?
Ketään ei niin lempeää, heikkouttan kärsivää.
Vaikka etsis, maailman kaiken,
mistä löytäis' Hänen laisen?"

Kun hän oli puhunut ja viimein vaikeni, sanoin:

— Onko tässä nyt kaikki?

Hän vaikeni.

— Älkää nyt salatko mitään, kun olette päässyt näin pitkälle. Parin päivän perästä olen poissa. Ehkä emme koskaan enää edes tapaakaan. Purkakaa nyt viimeisetkin kivet kelkastanne.

Silloin hän lysähti kokoon. Painui polvilleen tuolin viereen ja itki, itki niin, että olkapäät vavahtelivat. En voinut kyynelittä katsella tätä. Silloin vasta vyöryivät sielun pohjamudat esiin ja *tapahtui todellinen synnin jäiden lähtö.*

Kun hän viimein tyyntyi, nousin paikaltani, astuin hänen luoksensa, laskin molemmat käteni hänen päänsä päälle ja sanoin:

— Nyt minä Jeesuksen Kristuksen palvelijana, hänen käskystään ja Hänen valtuuttamanaan, julistan sinulle, että Jumala armosta ja Jeesuksen uhrikuoleman tähden antaa sinulle tällä hetkellä anteeksi kaikki sinun syntisi, ja tämän täydellisen synninpäästön julistan minä sinulle Jeesuksen nimessä ja veressä, nimeen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen.

— Mene rauhaan. Sinun syntisi ovat anteeksi annetut, pois pyyhityt, meren pohjaan upotetut.

Sitten jäimme hetkeksi hiljaa Herran eteen ja kiitimme näin saadusta armosta.

Kello läheni yhtätoista, kun poistuimme kumpikin tahollemme. Sitten en häntä enää siinä kokouksessa nähnytkään. Yksi ihminen voi niin häipyä kokousväen joukkoon, ettei häntä huomaakaan.

— — —

Juna teki lähtöä. Olin jo vaunusillalla. Ikkuna oli auki. Kaupunkiin jäävät ystävät olivat tulleet meitä pois lähteviä saattamaan. Vielä yksi laulu. ”Päivyt kirkas loistaa sielussain, kun on Jeesus valonain.”

Samassa aukeni asemahuoneen ovi. Nuori nainen juoksi kiireesti lähtevää junaa kohti, hyppäsi vaunun portaille ja tarttui minua kädestä kiinni lausuen säteilevin silmin:

— *Se kelkka jäi tänne. Minä olen vapaa.*

Veturi vihelsi. Juna lähti. En voinut estää sitä, että kyyneleet kohosivat silmiini.

*

Näin kaikki tapahtui. Ei tietystikään sanasta sanaan niinkuin siinä keskusteltiin. Ei sitä keskustelua pikakirjoituksella muis-

tiin merkitty, eikä siitä edes muistiinpanoja tehty. Ja kuitenkin on sen "punainen lanka" selvästi mielessäni.

Ja miksi nyt olen tämän kertonut?

Jotta sinäkin, lukijani, *pääsisit kuormistasi ja löytäisit sen rauhan ja ilon Jumalassa*, mikä meille on valmistettu yksin Jeesuksen Kristuksen pyhässä veressä.

MITÄ KRISTUS ON SINULLE?

Raamattu kertoo, että kun opetuslapset katselivat Kristusta kirkastusvuorella, "Hän muuttui heidän edessään". Hänestä alkoi säteillä sitä enemmän kirkkautta, kuta kauemmin he häntä katselivat.

Näihin sanoihin kätkeytyy koko elävän kristillisyyden salaisuus.

Kristillisyys on Kristuksen katselemista eli osuutta Kristuksesta.

Missä ei ole elävää osuutta Kristuksesta, siellä ei ole oikeata kristillisyyttäkään. Missä on vähän osuutta, siellä on vähän kristilliyyttä. Missä elämä on Kristuksen täyttämää, siellä kristillisyys on elämää ja yltäkylläisyyttä.

Tätä elävää osuutta Kristuksesta välittää meihin Pyhä Henki sanan ja sakramenttien kautta. Jeesus sanoo Hengestä: "Hän ottaa minun omastani ja antaa teille." (Joh. 16: 14.)

Hän menettelee, kuten edellä näimme, täydellisesti päinvastoin kuin mitä olemme ansainneet, ja tämän kaiken Hän tekee *Kristuksen tähden*. Me ansaitsemme kuoleman ja kadotuksen, mutta Kristuksen tähden Hän lahjoittaa meille elämän ja autuuden.

Siksi tulisi meidän pyrkiä yhä paremmin "käsittämään" Kristusta.

Hän, jonka koko elämää Kristus hallitsee, elävällä, sisäisellä tavalla Pyhässä Hengessä, on vasta todella kristitty.

Mitä Kristus on sinulle?

Otan esiin kolme kohtaa Raamatun Kristus-julistuksesta:

— Mitä Kristus on ollut menneisyydessä?
— Mitä Hän on nykyisyydessä?
— Mitä Hän tulee olemaan vastaisuudessa?

— — —

Mitä Kristus on ollut sinulle menneisyydessä?

Yhdellä lauseella sanottuna: *Kristus on toimittanut sinulle täydellisen pelastuksen jo ennen sinun syntymääsi ja antanut sen sinulle lahjaksi jo ennen kuin sinä osasit sitä edes ikävöidä.*

Ristin sanomaan sisältyy, että Herra Jeesus on kantanut kaikki sinunkin syntisi Golgatan ristille, tuon ikävän, pahan helmasynninkin, joka tuottaa sinulle niin paljon surua. Siellä Hän sovitti kaikki kuolemallaan. Siellä Hän otti kantaakseen sinua kohtaavan rangaistuksen. Hän vuodatti pyhän, kalliin verensä, jotta sinä vapautuisit synnin kadottavasta tuomiosta.

Kuule, sinä murheellinen sielu, katso Jeesukseen?

Katso Jumalan Karitsaan!

Hän on ottanut syntiesi *tuomion pois.*

Omalla pyhällä verellään Hän pyyhki pois kaikki sinun syntisi Jumalan "tilikirjoista", samalla tavoin kuin sinä voit pyyhkiä pois liitukirjoituksen mustalta taululta.

Tuomio on poissa, sula armo ja anteeksiantamus on tarjona.

Voi, kuinka vähän arvoa me annamme Kristuksen verelle, joka kuitenkin on niin arvokas, että pisara Jumalan oman, ainosyntyisen Pojan verta riittää pyyhkimään pois koko maailman synnit!

Tämän kaiken Hän teki sinun puolestasi jo ennen sinun syntymääsi, joten sinulla ei voi olla minkäänlaisia ansioita siihen. Tämän kaiken Hän teki samanlaisesta suuresta armosta ja laupeudesta kuin joku rikas voi tehdä antaessaan jollekin perin köyhälle kaikki tämän velat anteeksi pelkästään siitä syystä, että tahtoo tehdä tuolle köyhälle hyvää.

Näin todistaa Jumalan oma, pyhä, kallis Sana.

Usko se. Usko Sanan todistus. Älä kuuntele sydämesi ääntä, sillä sydän on ilkeä ja paha kappale. Älä odota saavasi *kokea* tätä, sillä *sinä et voi kokea sellaista, mikä tapahtui pari tuhatta*

vuotta sitten. Tämä on joko yksinkertaisesti uskottava tai sitten hyljättävä.

Mikä ilo täyttääkään murheellisen syntisen sydämen, kun hän saa kääntää katseensa pois omista mahdollisuuksistaan, kiusauksistaan, synneistään, lankeemuksistaan ja heikkouksistaan ja katsoa *vain Kristusta!* Silloin irtautuu syntitaakka hänen hartioiltaan ja vierii Kristuksen avattuun hautaan.

Anna Kristuksen tänään nostaa tuo raskas syntitaakkasi pois hartioiltasi.

"Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien." (1 Joh. 2: 2.)

— — —

Mitä Kristus on sinulle nykyisyydessä?

Sanoin: jo ennen kuin sinä olit syntynyt, tapahtui tuo kaikkein suurin ja ihmeellisin asia, että *Kristus uhrasi itsensä Jumalan Karitsana ottaakseen syntiesi tuomion pois.* Sinä sielu raukka, joka taistelet syntejäsi vastaan, kuule nyt tämä. Sinä et tarvitse joutua tuomittavaksi kadotukseen. Sinä saat turvallisesti luottaa siihen, että juuri sinun syntisi, nuo verekset ja hirmuisetkin, juuri sinun heikkoutesikin, kaikki ne naulittiin ristiin Kristuksessa, jonka Herra itse teki synniksi sinun edestäsi. Sinun valheellisuutesi, epäpuhtautesi ja ylpeytesi, kaikki ovat yhdellä ainoalla uhrilla täydellisesti sovitetut.

Sinä olet vapaa! Täydellisesti vapaa! Kaikesta vapaa!

Usko se ja kiitä Herraa! Ylistä Hänen armoansa ja rakkauttansa!

Mutta minä kuulen sinun sanovan:

— Kuinka voisin iloita, kun tiedän, että voin kohta taas langeta uusiin ja entisiin synteihini?

Sen tähden on tärkeätä tarkata, mitä Kristus on sinulle nykyisyydessä.

Hebr. 9: 24:ssa luemme: "Sillä Kristus ei mennyt käsin tehtyyn kaikkein pyhimpään, joka vain on oikean kuva, vaan itse taivaaseen, *nyt esiintyäkseen Jumalan kasvojen edessä meidän hyväksemme."*

Mikä ihana ajatus.

Kun saatana syyttää meitä heikkouksistamme, synneistämme, jopa joskus lankeemuksistammekin, esiintyy Kristus meidän edestämme ja sanoo: "Isä, anna hänelle anteeksi, hän on minun. Minä olen uudelleen nuhteleva häntä synnistä ja saattava hänet paranuksen mieleen. Minä pesen hänet jälleen puhtaaksi verelläni, jotta lahjoittamani vanhurskauden puku olisi aivan tahraton ja nuhteeton. Minä tuon tämän sielun perille asti, niinkuin luvannut olen. En tahdo kadottaa ainoatakaan niistä, jotka Sinä olet minulle uskonut."

Ja niin lähtee Pyhä Henki toimittamaan nuhteluvirkaansa. Hän ahdistaa syntisen omaatuntoa sekä tekee hänet onnettomaksi ja levottomaksi, kunnes saa ihmisen parannuksen paikalle. Kun syntinen nyt katuu ja tunnustaa syntinsä, saa hän uudelleen kaikki syntinsä anteeksi.

Hänen päältään ei riisuta sitä vanhurskauden pukua, jonka Kristus on valmistanut ja Pyhässä Kasteessa lahjaksi antanut ja jonka syntinen puki yllensä silloin, kun hän uskolla omisti Kristuksen sovitustyön, s.o. vapaan syntien anteeksiantamuksen Kristuksen veressä. Silloin hänestä tuli uskon kautta vanhurskautettu ja uudestisyntynyt ihminen, ja hän alkoi elämän vaelluksen Kristuksen kanssa puettuna Hänen vanhurskauteensa.

Tosin tämä ihana puku alituisesti tahriintuu ja likaantuu, mutta Jumalan kiitos, sitä ei kuitenkaan riisuta pois. *Tahriintunutkin lapsi on kuitenkin lapsi.* Hän kaipaa vain uutta puhdistusta.

Kristus istuu tälläkin hetkellä *armoistuimella* ja toivoo, että me kaikki vaivaiset syntiset tulisimme uudelleen ja monta kertaa päivässä saamaan armoa armon lisäksi. Saamaan puhdistusta, uudistusta, voimaa, rauhaa, iloa ja kaikkea muuta, mitä tarvitsemme.

Elävä Kristus on juuri tällä hetkellä sinullekin kaiken armon ja elämän lähde. Käy siis Hänen luokseen saamaan kaikkea, mitä ikinä tarvitset.

— — —

Mitä Kristus tulee olemaan sinulle vastaisuudessa?

Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Mitä Hän on ollut eilen ja tänään, sitä Hän on huomennakin. Tämä on ihana lohdutus. Hänen rakkautensa on nytkin sama kuin elämäsi autuaallisimpina hetkinä. Niinkuin Hän ennen antoi syntisi anteeksi, niin antaa Hän tulevaisuudessakin.

Ja vielä enemmän.

Hän antaa autuaallisen kuoleman. Hän antaa lahjaksi taivaan kodin. Hän kuulee rukouksesi, niin että saat toivoa kaikkien rakkaittesi kerran pääsevän kanssasi nauttimaan ikuista iloa Herran luona.

Niin, mitä Hän tulee olemaan minulle tulevaisuudessa, sitä en osaa kuvitellakaan, mutta erään asian tiedän. Mitä Hän tulee olemaan minulle, sitä Hän tulee olemaan myös sinulle, jos vain yhdessä jaksamme kilvoitella loppuun asti, niin ettei synti, oma liha, maailma eikä saatana pääse meitä matkalla pettämään eikä uneen vaivuttamaan ja näin saattamaan meitä kadottamaan elämän kruunumme.

Ei, sitä ei Herra salli. Olemme maksaneet Hänelle liian paljon.

Hän hoitaa meidät varmasti kotiin asti, kun me vain emme hylkää Häntä.

Mitä Kristus tulee olemaan sinulle vastaisuudessa?

Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Mitä Hän on ollut eilen ja tänään, sitä Hän on huomennakin. Tämä on ihana lohdutus. Hänen rakkautensa on nytkin sama kuin elämäsi autuaallisimpina hetkinä. Niinkuin Hän ennen antoi syntisi anteeksi, niin antaa Hän tulevaisuudessakin.

Ja vielä enemmän.

Hän antaa autuaallisen kuoleman. Hän antaa lahjaksi taivaan kodin. Hän kuulee rukouksesi, niin että saat toivoa kaikkien rakkaittesi kerran pääsevän kanssasi nauttimaan ikuista iloa Herran luona.

Niin, mitä Hän tulee olemaan minulle tulevaisuudessa, sitä en osaa kuvitellakaan, mutta erään asian tiedän. Mitä Hän tulee olemaan minulle, sitä Hän tulee olemaan myös sinulle, jos vain yhdessä jaksamme kilvoitella loppuun asti, niin ettei synti, oma liha, maailma eikä saatana pääse meitä matkalla pettämään eikä uneen vaivuttamaan ja näin saattamaan meitä kadottamaan elämän kruunumme.

Ei, sitä ei Herra salli. Olemme maksaneet Hänelle liian paljon.

Hän hoitaa meidät varmasti kotiin asti, kun me vain emme hylkää Häntä.

„Muroman kirja vie suoraan pääasiaan"

Rovasti Urho Muroman herätyskirjasta, "Oletko pelastettu", joka ilmestyy jo seitsemäntenä painoksena, ovat arvostelijat lausuneet mm. seuraavaa:

"Tämä tunnetun herätyssaarnaajan kirja ansaitsee vakavaa huomiota. Muroman kirja vie suoraan pääasiaan ja tekee sen tuntoon vetoavalla, kohtikäyvällä tavalla. — — tinkimättömyys kaiken synnin kohdalla, mutta myös ehdoton, vapauttava evankelisuus. Toivoisi tällaisen kirjan löytävän paljon lukijoita — —" — Professori Osmo Tiililä *Uudessa Suomessa.*

"Muroma on kirkkomme voimallisimpia julistajia. Hän vie kuulijansa ja lukijansa ratkaisun paikalle, asettaa heidät kuin seinää vastaan. Muroma ei vain herätä, hän osaa myös johtaa syntisen pelastuksen lähteelle." — Pastori P. Vaalas *Lähetyssanomissa.*

"Kirja on tuttua julistusta ainoasta tarpeellisesta ja mitä kirkkainta evankeliumia Kristuksen veriarmosta, mutta se on kirjoitettu sellaisella lämmöllä ja intomielisellä hellittämättömyydellä, että lukijan, uskossakin olevan, on pakko omantuntonsa edessä vakavasti kysyä: olenko pelastettu? Lukijan täytyy tehdä sisäistä väkivaltaa itseään vastaan, jos kirjan luettuaan pysyy edelleen välinpitämättömänä sielunsa autuudesta." — Kirkoherra Osk. Pulkkinen *"Vartijassa".*

Rovasti Urho Muroman pääteos on

PELASTUKSEN SALAISUUS

4. painos. Siv. 297. H. 450:—/620:—.

"Rovasti Urho Muroman saarnat ovat tunnettuja iskevästä, herättävästä sanonnasta. Ne ovat olleet keskellämme Jumalan tulen kipinöitä, joiden alla on monen povessa alkanut palaa herätyksen tuli." — Kotimaa.

Kuva ja Sana